

Γοργίας (περίπου 480-375 π.Χ.), από τους Λεοντίνους της Σικελίας, ο μακροβιότερος όλων (οι αναφορές στην ηλικία του ποικίλλουν: από 105 έως 109 χρόνια). Ήρθε στην Αθήνα (427 π.Χ.) ως πρεσβευτής της πατρίδας του και κατέπληξε τους Αθηναίους με την ευγλωττία του. Θεωρείται ο διδάσκαλος της ρητορικής, «πειθοῦς δημιουργός»· πιθανόν να επηρεάστηκε από τον Κόρακα και τον Τισία, τους εισηγητές της ρητορικής στη Σικελία. Είναι ο επινοητής των περίφημων ρητορικών σχημάτων που ονομάστηκαν *γοργία* (αντιθέσεις, μεταφορές, χρήση ποιητικών λέξεων, ανάπτυξη της φράσης κ.ά.) και προσδίδουν ιδιαίτερη λάμψη στο ύφος. Έργα του που σώζονται: *Ἐλένης ἐγκώμιον*, όπου υμνεί την ισχύ του λόγου, *Ἵπὲρ Παλαμῆδους ἀπολογία*, *Ἐπιτάφιος*.

«Οὐδέν ἐστίν, εἰ δ' ἐστίν, οὐ νοητόν· εἰ δὲ νοητόν, ἀλλ' οὐ γνωστόν· εἰ δὲ καὶ γνωστόν, ἀλλ' οὐ δηλωτόν ἄλλοις» (Περὶ τοῦ μὴ ὄντος).

(Τίποτε δεν υπάρχει, μα και αν υπήρχε, ουδείς θα το γνώριζε, αλλά και αν το γνώριζε, δε θα μπορούσε να το κάνει γνωστό στους άλλους.)

Ο Γοργίας προσπαθεί με σειρά συλλογισμών και με εμφανή την ελεατική επίδραση να απαυτήσει στο γνωσιολογικό πρόβλημα ότι «ουδέν υπάρχει».

Πρόδικος (460-400 π.Χ. περ.) από την Κέα. Ασχολήθηκε με την ηθική και τη γραμματική. Στο έργο του *Ἔρωι* (ή *Ἐποχαί*) υπάρχει ο αλληγορικός μύθος του Ηρακλή για την Αρετή και την Κακία, που μας είναι καλύτερα γνωστός από τον Ξενοφώντα (*Απομνημονεύματα*, II, 1, 21-34).

Ἴππίας από την Ἠλιδα, σύγχρονος του Πρόδικου, πολυμαθής και πολυγράφος. Με το όνομά του επιγράφονται δύο πλατωνικοί διάλογοι.

Σύγχρονος των σοφιστών υπήρξε ο μεγάλος φιλόσοφος Σωκράτης, που εγκαινίασε μια νέα εποχή για την ελληνική διανόηση. Επηρέασε το στοχασμό ολόκληρου του 4ου αι. π.Χ. και άνοιξε το δρόμο στον Πλάτωνα και τον Αριστοτέλη, η σκέψη των οποίων κυριάρχησε όχι μόνο στον αρχαίο κόσμο, αλλά και στην ευρωπαϊκή και παγκόσμια ιστορία του πνεύματος.

Οι μεγάλοι φιλόσοφοι

1. Σωκράτης (470/469-399 π.Χ.)

α) Βιογραφικά στοιχεία

Ο Σωκράτης, γιος του ανδριαντοποιού Σωφρονίσκου και της μαίας Φαιναρέτης, γεννήθηκε στο δήμο Αλωπεκής της Αθήνας. Έλαβε τη συνήθη μόρφωση της εποχής του και, για κάποιο διάστημα, άσκησε το επάγγελμα του πατέρα του.

Τα πρώτα χρόνια της ζωής του συμπίπτουν με τη μεγάλη πνευματική κίνηση στην Αθήνα. Ήταν λοιπόν φυσικό να δεχτεί επιδράσεις που καθόρισαν τη μετέπειτα ζωή του. Οι απόψεις του Αναξαγόρα, του Παρμενίδη, του Δημόκριτου κ.ά. θα προσελκύσουν το ενδιαφέρον του και θα επηρεάσουν τη σκέψη του.

Δεν άφησε συγγραφικό έργο, γιατί θεωρούσε πιο σημαντικά το διάλογο και την προσωπική επαφή. Η διδασκαλία του, όμως, μας είναι γνωστή από τα έργα του Πλάτωνα και του Ξενοφώντα, που ήταν μαθητές του.

Έζησε όλη του τη ζωή στην Αθήνα και η αφοσίωσή του στους νόμους και στο δίκαιο της πόλης ήταν μεγάλη. Αυτό όμως δεν τον εμπόδισε να ασκήσει κριτική σε πολλά, κατά την κρίση του, «κακώς κείμενα» της εποχής του. Έτσι, για παράδειγμα, επέκρινε τον ορισμό των αρχόντων με κλήρο και διαφώνησε με τη θανατική καταδίκη των στρατηγών οι οποίοι, μετά τη ναυμαχία των Αργινουσών (406 π.Χ.), δεν μπόρεσαν να περισυλλέξουν τους ναυαγούς εξαιτίας της θαλασσοταραχής.

Διαφώνησε, επίσης, πολλές φορές με το καθεστώς των Τριάκοντα τυράννων και αντίθετα σε αποφάσεις και επιλογές τους. Γενικά, οι απόψεις του Σωκράτη συχνά ήταν αντίθετες στα καθιερωμένα και εύλογα προκαλούσαν ανησυχία και αντιδράσεις. Στο πλαίσιο αυτών των αντιδράσεων εντάσσεται μάλλον η κατηγορία που διατύπωσαν εναντίον του οι κατηγοροί του Μέλητος, Άνυτος και Λύκων. Σύμφωνα με αυτήν ο Σωκράτης δεν αναγνώριζε τους θεούς της πόλης (ήταν ασεβής) και διέφθειρε τους νέους. Το δικαστήριο της Ηλιαίας τον έκρινε ένοχο με ψήφους 281 επί συνόλου 501 και τον καταδίκασε σε θάνατο με ψήφους 300. Με χαρακτηριστική γαλήνη και αταραξία ο φιλόσοφος ήπιε το κώνειο, σφραγίζοντας έτσι τη ζωή και τη διδασκαλία του.

Η ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΗ

«άδικει Σωκράτης οὐς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς οὐ νομίζων, ἕτερα δὲ καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων· ἀδικεῖ δὲ καὶ τοὺς νέους διαφθείρων».

(Ξενοφώντος, *Απομνημονεύματα* I, 1.1. Πρβλ. Πλάτ. *Απολογία*, 94b)

Αδικεί ο Σωκράτης, επειδή δεν πιστεύει εις τους θεούς που πιστεύουν όλοι οι πολίται, αλλά προσπαθεί να εισαγάγει άλλας νέας δευτερευούσας θεότητας (δαιμόνια)· αδικεί δε προς τούτους διότι διαφθείρει τα ήθη των νέων.

(Μτφρ. Κ. Βάρναλης)

β) Η διδασκαλία του Σωκράτη

Σε αντίθεση με παλαιότερους φιλοσόφους, το πρόβλημα που απασχολεί το Σωκράτη δεν είναι ο κόσμος και η φύση, αλλά ο Άνθρωπος. Η στροφή αυτή προς την ανθρώπινη ύπαρξη είναι κοινή στο Σωκράτη και στους σοφιστές, αλλά μεταξύ τους υπάρχουν ουσιαστικές διαφορές. Ο Σωκράτης δε δίδαξε ρητορική ούτε παρέδιδε μαθήματα με αμοιβή ούτε ταξίδευε στις ελληνικές πόλεις. Δεν είχε ανοίξει σχολή, αλλά σύχναζε στα γυμναστήρια και στην Αγορά, όπου συναντούσε τους νέους και συζητούσε μαζί τους.

Στον υποκειμενισμό και τη σχετικότητα των σοφιστών ο φιλόσοφος αντέταξε τις ηθικές αξίες. Αφετηρία της φιλοσοφικής του έρευνας ήταν το «γνώθι σαυτόν», δηλαδή το να γνωρίζει κανείς πρώτα τον εαυτό του. Προτεραιότητα επίσης αποτελεί η αναζήτηση της ηθικής και η εφαρμογή της στη ζωή, για να επιτελείται πάντοτε το καλό.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ

Η επιτέλεση όμως του καλού προϋποθέτει αρετή, και γι' αυτό η γνώση της αρετής πρέπει να αποτελεί σκοπό της ζωής κάθε ανθρώπου. Όταν ο άνθρωπος πράττει το κακό, το πράττει εξαιτίας της άγνοιας της αρετής. Κανένας δεν αδικεί με τη θέλησή του («οὐδείς ἐκὼν κακός»). Ο ίδιος άλλωστε υποστήριζε ότι το δαιμόνιο (= θεία παρέμβαση), η εσωτερική προειδοποιητική φωνή, τον προστάτευε από κάθε παρέκκλιση από τον ορθό δρόμο. Θεωρούσε ότι η γνώμη των πολλών δεν έχει σημασία, αλλά, αντίθετα, σημασία έχει η γνώμη των *ἐπαίωντων* (= ειδικών). Πίστευε ότι το άτομο μπορεί να οδηγηθεί στην ευδαιμονία μόνο με την ηθική τελείωση. Για να επιτύχει όμως αυτό, πρέπει να στρέψει την προσοχή του προς την ψυχή και το νου και να αποκτήσει έτσι αυτοσυνειδησία.

Ο Σωκράτης αναζητούσε την ουσία των πραγμάτων (*τί ἐστίν*) και προσπαθούσε να καθορίσει με σαφήνεια τις ηθικές έννοιες (αρετή, δικαιοσύνη, σωφροσύνη κ.ά.). Σκοπός του ήταν η εύρεση της αλήθειας και μέσω αυτής η κατάκτηση της αρετής.

Για να οδηγηθεί στην εύρεση της αλήθειας, χρησιμοποιούσε τη διαλεκτική μέθοδο. Παρουσίαζε τον εαυτό του να αγνοεί, να αμφιβάλλει («ἐν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα»), για να προκαλέι το διάλογο και την ανταλλαγή απόψεων. Με συνεχείς ερωτήσεις προς το συνομιλητή του τον έφερνε σε αδιέξοδο και τον εξανάγκαζε να παραδεχθεί ότι δεν κατείχε τη γνώση των πραγμάτων που πίστευε ότι γνώριζε. Από τη συζήτηση φαινόταν ξεκάθαρα η υπεροχή του Σωκράτη έναντι του συνομιλητή του, αλλά η υπεροχή αυτή σε καμιά περίπτωση δεν είχε στοιχεία υπεροψίας. Άλλωστε, η συνειδητοποίηση της άγνοιάς του από τον ίδιο ήταν ο λόγος για τον οποίο το μαντείο των Δελφών τον χαρακτήρισε ως «*τὸν σοφώτατον τῶν Ἑλλήνων*». Η διαδικασία αυτή ονομάστηκε *σωκρατική ειρωνεία* και η μέθοδος *μαιευτική*, από τη μαία μητέρα του Φαιναρέτη, που *ἔφαινε* (= φανέρωνε) την αρετή. Με τη διδασκαλία του ο Σωκράτης υπήρξε ο εισηγητής της *επαγωγικής μεθόδου*, που προχωρεί από τα ειδικά στα γενικά, από τα επιμέρους στο όλον (αντίθ: απαγωγική).

Σωκρατικές Σχολές Από τους μαθητές του Σωκράτη, εκτός από τον Πλάτωνα, πολλοί ίδρυσαν σχολές σωκρατικές, όπως ο Ευκλείδης από τα Μέγαρα (450-380 π.Χ.) τη *Μεγαρική Σχολή*, ο Φαίδων από την Ήλιδα (5ος/4ος αι. π.Χ.) την *Ηλειακή*, ο Αρίστιππος (435-355 π.Χ.) από την Κυρήνη την *Κυρηναϊκή*, η οποία θεωρούσε την ηδονή ως ύψιστο σκοπό του ανθρώπου.

Ο Αθηναίος Αντισθένης (455-360 π.Χ.) έγινε ιδρυτής της *Κυνικής¹ Σχολής*, αυστηρότερος στην ερμηνεία της ηθικής διδασκαλίας του δασκάλου του και εισηγητής της απάθειας. Υπέρτατο αγαθό θεωρούσε την απελευθέρωση από τις ανάγκες. Μαθητής του ήταν ο Διογένης (400-325 π.Χ.), από τη Σινώπη του Πόντου, διάσημος για την άρνησή του σε κάθε άνεση και συμβατικότητα (έμενε μέσα σ' ένα πιθάρι) καθώς και για την αποστροφή του προς τις ηδονές. Γνωστό είναι το ανέκδοτο της συνάντησής του με το Μ. Αλέξανδρο στην Κόρινθο. Ο Διογένης, μέσα από το πιθάρι, είπε στον Αλέξανδρο να παραμερίσει λίγο από την είσοδο, γιατί του κρύβει τον ήλιο!

1. Ονομάστηκε έτσι από το Γυμνάσιο *Κυνόσαργες* (σημερινή συνοικία Κυνοσάργους < *κυνός ἀργού* = λευκού), έξω από τα τείχη της πόλης, για την άσκηση των νόθων Αθηναίων· εκεί υπήρχε ιερό του Ηρακλή, που ήταν και αυτός νόθος.

2. Πλάτων (427-347 π.Χ.)

α) Βιογραφικά στοιχεία

Γεννήθηκε στην Αθήνα από αριστοκρατική οικογένεια. Γιος του Αρίστωνα και της Περικτιόνης, είχε ρίζες που έφταναν έως τον Κόδρο και το Σόλωνα. Απέκτησε ευρεία μόρφωση και φιλοδοξούσε να ασχοληθεί με την πολιτική. Η σταδιοδρομία όμως των θείων του, Χαρμίδα και Κριτία (δύο από τους Τριάκοντα τυράννους), τον απογοήτευσε και τον έκανε να εγκαταλείψει τα σχέδιά του.

Σε ηλικία είκοσι ετών συνάντησε το Σωκράτη· εγκατέλειψε την ποίηση, υπήρξε μαθητής του για εννιά χρόνια και η διδασκαλία του διαμόρφωσε τη φιλοσοφική του σκέψη. Μετά τη θανατική εκτέλεση του Σωκράτη (399 π.Χ.), που σημάδεψε τη ζωή του, εγκατέλειψε την Αθήνα και έμεινε αρχικά στα Μέγαρα. Το επόμενο διάστημα ταξίδεψε στην Αίγυπτο και την Κυρήνη, όπου συνδέθηκε με πολλούς σοφούς. Έκανε επίσης τρία ταξίδια στην Κάτω Ιταλία και τη Σικελία (στο διάστημα 388-361 π.Χ.)· εκεί γνώρισε τη φιλοσοφία των πυθαγορείων, τον Αρχύτα από τον Τάραντα, μυήθηκε στον ορφισμό και ανέπτυξε φιλία με τους τυράννους των Συρακουσών Διονύσιο Α', Διονύσιο Β' και με το Δίωνα, θείο του Διονυσίου Β'. Ωστόσο, δεν πέτυχε στα σχέδιά του να κάνει τους τυράννους φιλοσόφους βασιλείς και στο πρώτο του ταξίδι κινδύνευσε να πωληθεί ως δούλος.

Επιστρέφοντας στην Αθήνα άνοιξε σχολή (387 π.Χ.), την Ακαδημία¹, στην οποία δίδαξε για μεγάλο χρονικό διάστημα· τον διαδέχθηκε ο ανιψιός του Σπεύσιππος (407-339 π.Χ.).

β) Το πλατωνικό έργο

Από το έργο του φιλοσόφου σώθηκαν 35 διάλογοι και 13 επιστολές. Σήμερα, θεωρούνται γνήσια έργα του 26 διάλογοι, η *Απολογία Σωκράτους* και η *Έβδόμη επιστολή*, που αποτελεί την πνευματική και πολιτική αυτοβιογραφία του Πλάτωνα.

Η χρονολόγηση των έργων δεν μπορεί να προσδιοριστεί με ακρίβεια. Στους πρώτους διαλόγους τίθενται ερωτήματα και ακολουθεί σχετική συζήτηση. Ακολουθούν τα μεγάλα έργα (*Φαίδων*, *Συμπόσιον*, *Φαίδρος*, *Πολιτεία*), όπου εμπεριέχονται οι απόψεις του Πλάτωνα για σημαντικά θεμελιακά ζητήματα.

Τέλος, έχουμε τα έργα στα οποία η πλατωνική σκέψη προσεγγίζει πιο ειδικά προβλήματα, κοσμολογικά και πολιτειακά.

Διάλογος Ο Πλάτων έδωσε στο έργο του διαλογική μορφή εκτός από την *Απολογία* και τις *Επιστολές*. Αυτό οφείλεται μάλλον στο γεγονός ότι και ο δάσκαλός του Σωκράτης δίδασκε διαλογικά και ο ίδιος πίστευε ότι η διάνοια είναι διάλογος της ψυχής με τον εαυτό της. Οι διάλογοι, εκτός από τους *Νόμους*, έχουν κύριο συ-

1. Ονομάστηκε «Ακαδημία» από τον τόπο της ίδρυσής της (Ακαδήμεια), αρχικά Έκαδήμεια [έκας = (μακρὰ) + δήμος], δήμος έξω από την πόλη στο δρόμο προς την Ελευσίνα· μάλλον από έναν προελληνικό ήρωα, τον *Ακάδημο* ή *Έκάδημο*. Η σχολή λειτούργησε μέχρι το 529 μ.Χ., οπότε έκλεισε με διάταγμα του Ιουστινιανού.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ

νομιλητή το Σωκράτη και τιτλοφορούνται από το όνομα κάποιου από τα πρόσωπα που διαλέγονται μαζί του. Το *Συμπόσιον*, η *Πολιτεία* και οι *Νόμοι* έχουν τίτλο σχετικό με το περιεχόμενό τους. Στον πρόλογο κάθε διαλόγου γνωρίζουμε τον τόπο, τα πρόσωπα και τις περιστάσεις κάτω από τις οποίες διεξάγεται η συζήτηση. Βασικά στοιχεία της συζήτησης είναι οι ερωταποκρίσεις, δηλαδή η διαλεκτική που εφαρμόζει ο Σωκράτης. Το συμπέρασμα διατυπώνεται με πολλές μορφές. Μερικές φορές η συζήτηση τελειώνει με έναν ορισμό κοινά αποδεκτό από τους συνομιλητές, ενώ σε άλλες περιπτώσεις η συζήτηση δεν καταλήγει πουθενά και η λύση του προβλήματος αναβάλλεται. Άλλοτε, πάλι, το συμπέρασμα διατυπώνεται με μύθο. Γενικά, οι διάλογοι περιέχουν χαριτωμένες, ζωηρές και παιγνιώδεις σκηνές, και αποτελούν ένα φιλοσοφικό παιχνίδι (παιδιά, ή), γιατί ο Πλάτων πίστευε ότι το παιχνίδι έχει παιδευτική σημασία και όλα τα μαθήματα θα έπρεπε να γίνονται με μορφή παιχνιδιού.

Ο μύθος Οι μύθοι είναι διάσπαρτοι στους μεγάλους διαλόγους του Πλάτωνα και αποκαλύπτουν τέλεια τον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποίησε το είδος αυτό της φιλοσοφικής διδαχής. Ο μύθος έχει αυτάρκεια και είναι μοναδικός· αποτελεί συστατικό μέρος του διαλόγου και παρεμβάλλεται, στην κατάλληλη στιγμή, για την αναζήτηση της αλήθειας. Ο μύθος αποτελεί ένα λόγο *είκαστικό* (= εικονιστικό) της αλήθειας, γιατί μιλάει με εικόνες και σύμβολα. Λόγος και μύθος εκφράζουν τη δυναμικότητα του πλατωνικού έργου και γίνονται οι δύο πόλοι του διαλόγου. Ο Πλάτων με το μύθο προσπαθεί να εκφράσει την εμπειρία που δεν αποδεικνύεται λογικά. Ο έρωτας, η ελευθερία, ο θάνατος, η κρίση της ψυχής, η αμοιβή και η τιμωρία της κ.ά. είναι θέματα του φιλοσοφικού μύθου. Έξοχοι πλατωνικοί μύθοι είναι: το δακτυλίδι του Γύγη για τη δικαιοσύνη, ο μύθος της Διοτίμας για τον έρωτα, του Προμηθέα και του Επιμηθέα για τη γένεση του κόσμου, η αλληγορία του σπηλαίου για την παιδεία, ο μύθος των τζίτζικιών για τη μουσική, ο μύθος της ψυχής κ.ά. Όλοι οι μύθοι προβάλλονται επιβλητικά, με την τέχνη της δραματικής αναπαράστασης, με μορφές ποιητικές.

Γλώσσα – Ύφος Η γλώσσα που χρησιμοποιεί ο Πλάτων είναι η καθαρή αττική διάλεκτος, με ποιητικές επιδράσεις. Οι φράσεις του άλλοτε είναι σύντομες και άλλοτε εκτεταμένες, ενώ μερικές φορές δεν αποφεύγει τις συντακτικές ανακολουθίες μιμούμενος το ύφος του προφορικού λόγου. Πολλά σημεία των διαλόγων είναι απλά, με κοινές λέξεις και παροιμίες· άλλα πάλι είναι πιο σύνθετα, με περιγραφές και εκτενείς στοχασμούς. Ως προς την πυκνότητα του ύφους, μπορεί να συγκριθεί με το Θουκυδίδη.

Διαίρεση του έργου του

Περίοδος νεότητας

Άπολογία Σωκράτους

Ο Σωκράτης εκθέτει τον τρόπο με τον οποίο προτίθεται να απολογηθεί, αποκρούει τις κατηγορίες που έχουν διατυπωθεί σε βάρος του για αθεΐα και διαφθορά και αναφέ-

ρεται στη ζωή και τη δράση του. Στη συνέχεια, κάνει τις αντιπροτάσεις του για την ποινή που πρέπει να του επιβληθεί και τέλος απευθύνεται προς τους δικαστές που τον καταδίκασαν σε θάνατο, αλλά και σε αυτούς που τον αθώωσαν.

Κρίτων (ἢ περι τοῦ πρακτέου·¹ ἠθικός = αναφερόμενος στην ηθική)

Ο Κρίτων, μαθητής του Σωκράτη, τον επισκέπτεται νύκτα στη φυλακή, για να τον πείσει να δραπετεύσει και να σωθεί. Ο φιλόσοφος αρνείται να παραβεί τους νόμους, διδάσκοντας με τη στάση του ότι κάθε πολίτης πρέπει να υπακούει στους νόμους της πατρίδας του, ακόμη και στην περίπτωση που αυτή τον αδικεί. Με τη στάση του αυτή ο Σωκράτης απέδειξε τη συνέπεια λόγων και έργων.

Ίων (ἢ περι Ἰλιάδος· πειραστικός = δοκιμαστικός, με βάση την άγνοια του συνομιλητή)

Υπόθεσή του είναι η *Ιλιάδα*. Συζητούν ο Σωκράτης και ο Ίων, ραφωδός από την Έφεσο. Ο Σωκράτης διατυπώνει την άποψη να μη μένει κανείς στην εκμάθηση των επών, αλλά να εμβαθύνει και στη «διάνοια» του ποιητή. Η ποίηση είναι θέμα έμπνευσης, όχι λογικής επεξεργασίας.

Λάχης (ἢ περι ἀνδρείας· μαιευτικός = αυτός που εξάγει την ορθή απάντηση)

Οι στρατηγοί Λάχης και Νικίας συζητούν με το Σωκράτη για την ανδρεία, στην οποία δίνονται πολλοί ορισμοί. Η συζήτηση δεν οδηγεί σε έναν κοινά αποδεκτό ορισμό.

Χαρμίδης (ἢ περι σωφροσύνης· πειραστικός)

Υπόθεσή του είναι η σωφροσύνη, στην οποία δίνονται πολλοί ορισμοί, με τελευταίο εκείνον που συμπίπτει με το «γνώθι σαυτόν».

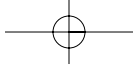
Λῦσις (ἢ περι φιλίας· μαιευτικός)

Η συζήτηση γίνεται για το σημαντικό ρόλο που διαδραματίζει στη ζωή του ανθρώπου η φιλία, ως τελικός σκοπός των αισθημάτων μας.

Πρωταγόρας (ἢ σοφισταί· ἐνδεικτικός = αποδεικτικός)

Ο διάλογος γίνεται στην οικία του Καλλία, όπου φιλοξενούνται οι σοφιστές Πρωταγόρας, Ιππίας και Πρόδικος. Εκεί προσέρχονται και ο νεαρός Ιπποκράτης με το Σωκράτη. Αρχικά, η συζήτηση περιστρέφεται γύρω από το «διδασκτόν» ή μη της αρετής. Ο Πρωταγόρας αποφαίνεται ότι η αρετή είναι δυνατό να διδαχθεί, ενώ ο Σωκράτης υποστηρίζει ότι όσοι επαγγέλλονται το διδάσκαλο της αρετής δεν είναι ικανοί γι' αυτό. Στη συνέχεια, συζητείται η σχέση δικαιοσύνης, οσιότητας, σωφροσύνης, σοφίας και ανδρείας. Ο Πρωταγόρας υποστηρίζει ότι όλα αυτά διαφέρουν μεταξύ τους. Ο Σωκράτης, αντίθετα, υποστηρίζει ότι πρόκειται για όψεις της αυτής ενιαίας αρετής. Ο διάλογος τελειώνει με την εναλλαγή των θέσεων για το «διδασκτόν» και την αποδοχή της άποψης ότι το θέμα της αρετής χρειάζεται πολλή έρευνα ακόμη.

1. Οι υπότιτλοι δεν είναι του Πλάτωνα αλλά των γραμματικών. Ο πρώτος δείχνει το θέμα και ο δεύτερος χαρακτηρίζει το διάλογο.

Ευθύφρων (ἢ περι τοῦ ὀσίου· πειραστικός)

Υπόθεση του διαλόγου αποτελεί το περιεχόμενο του ὀσίου (= ευσεβούς). Για τη φύση της ευσέβειας συζητούν ο Σωκράτης με τον Ευθύφωνα, γνώστη της μαντικής.

Περίοδος ωριμότητας
Γοργίας (ἢ περι ῥητορικῆς· ἀνατρεπτικός = που αναιρεί τους λόγους των άλλων)

Το θέμα που συζητείται είναι η σύγκρουση της φιλοσοφικής ηθικής με τη ρητορική και νικήτρια αναδεικνύεται η πρώτη. Στο τέλος της συζήτησης γίνεται αποδεκτό ότι είναι προτιμότερο να αδικείται κανείς παρά να αδικεί, ότι η δίκαιη τιμωρία είναι καλύτερη από την ατιμωρησία και ότι πρέπει να είναι κανείς και όχι να φαίνεται δίκαιος. Η ρητορική οφείλει να υπηρετεί το δίκαιο. Το άδικο δεν υπερικχύει του δικαίου. Το θέμα θα ξανασυζητηθεί στην Πολιτεία.

Ευθύδημος (ἢ ἐριστικός· ἀνατρεπτικός)

Ο Σωκράτης διακωμωδεί τους σοφιστές, επειδή δεν ασχολούνται με την ανεύρεση της αλήθειας, αλλά προσπαθούν να αποσπάσουν τον έπαινο των ακροατών τους με σοφιστικές ερωτήσεις και εριστική δεξιοτεχνία.

Ιππίας ἐλάττων (ἢ περι τοῦ ψεύδους· ἀνατρεπτικός)

Θέμα της συζήτησης είναι η εξέταση του ψεύδους και η προσπάθεια ορισμού του ωραίου, με αφορμή την αξιολόγηση της Ιλιάδας και της Οδύσσειας.

Ιππίας μείζων (ἢ περι τοῦ καλοῦ· ἀνατρεπτικός)

Έχει θέμα τον ορισμό του ωραίου και την αναζήτηση της αλήθειας και της γνώσης, ως σκοπού την ύπαρξης του ανθρώπου.

Κρατύλος (ἢ περι ὀρθότητος ὀνομάτων· λογικός = αναφερόμενος στην ορθή κρίση)

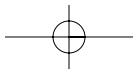
Διατυπώνονται απόψεις για τη φιλοσοφία της γλώσσας (η γλώσσα είναι φυσικό δημιούργημα ή κοινωνικό-συμβατικό;) και την ορθή σημασία των ονομάτων.

Μένων (ἢ περι ἀρετῆς· πειραστικός)

Συζητείται αν η αρετή μπορεί να διδαχθεί ή να ασκηθεί ή αν δίνεται στους ανθρώπους από τη φύση. Το ίδιο θέμα του διδακτού της αρετής συζητείται και στον Πρωταγόρα. Στο Μένωνα αποδεικνύεται ότι η λογική ικανότητα υπάρχει φύσει στον καθένα. Οι απόψεις που διατυπώνονται κατευθύνουν στη διαμόρφωση της θεωρίας των Ιδεών. Επειδή η συζήτηση για τη φύση της αρετής οδηγήθηκε σε αδιέξοδο, ο Σωκράτης κάνει λόγο για την ανάμνηση, την ικανότητα δηλαδή της ψυχής να ξαναθυμάται τα πράγματα που είδε στις περιπλανήσεις της στη γη και στον Κάτω κόσμο.

Μενέξενος (ἢ ἐπιτάφιος· ἠθικός)

Πρόκειται για ρητορικό λόγο. Ο Σωκράτης συναντά το φίλο και μαθητή του Μενέξενο, που έρχεται από το Βουλευτήριο, όπου έχει μεταβεί, για να πληροφορηθεί το όνομα του ρήτορα ο οποίος θα εκφωνούσε τον επιτάφιο λόγο για όσους έπεσαν στον πόλεμο. Διαφωνώντας με τη συνήθεια των ρητόρων να έχουν εκ των προτέρων έτοιμους τους λό-

γους, ο φιλόσοφος υποστηρίζει ότι και ο ίδιος θα μπορούσε να εκφωνήσει επιτάφιο. Άλλωστε, αναφέρεται ότι είχε διδαχθεί τη ρητορική από την Ασπασία, σύζυγο του Περικλή καταγόμενη από τη Μίλητο, περίφημη για τη μόρφωσή της.

Έπειτα από παράκληση του Μενέξενου, ο Σωκράτης πείθεται να απαγγείλει τον επιτάφιο της Ασπασίας, ο οποίος αναφέρεται στην ανδρεία των πεσόντων, στην πολιτεία των Αθηναίων και στα λαμπρά έργα της πόλης.

Συμπόσιον (ἡ περι ἔρωτος· ἠθικός)

Σε συμπόσιο που οργάνωσε ο τραγικός ποιητής Αγάθων εγκωμιάζεται ο θεός Έρωτας. Ο λόγος του Σωκράτη παραπέμπει στη συνομιλία του με τη μάντισσα Διοτίμα για τη φύση του Έρωτα, ουσιαστικά όμως απηχεί συνομιλία με την ψυχή του. Ο Αριστοφάνης, για να δείξει ότι ο έρωτας είναι έμφυτος σε όλους τους ανθρώπους, θα πλάσει μύθο, σύμφωνα με τον οποίο τα δύο φύλα αρχικά ήταν συνενωμένα και διαχωρίστηκαν από τον Απόλλωνα. Ο διάλογος κλείνει με τον Αλκιβιάδη που πλέκει το εγκώμιο του Σωκράτη.

Φαίδων (ἡ περι ψυχῆς· ἠθικός)

Ο διάλογος συμπίπτει με την ημέρα της θανατικής εκτέλεσης του Σωκράτη. Ο δάσκαλος βρίσκεται στη φυλακή και συζητάει με τους φίλους του για την αθανασία της ψυχής. Στο τέλος του διαλόγου περιγράφονται οι τελευταίες συγκινητικές στιγμές του Σωκράτη.

Πολιτεία (ἡ περι τοῦ δικαίου· πολιτικός)

Αποτελείται από 10 βιβλία. Ορίζονται η έννοια, η προέλευση και ο σκοπός της δικαιοσύνης και γίνεται αναφορά στο σχηματισμό των κρατών. Η περί δικαίου θεωρία συσχετίζεται με τη διάκριση των τάξεων.

Υποστηρίζεται ότι οι κυβερνήτες πρέπει να διαθέτουν σοφία, οι πολεμιστές ανδρεία, ενώ η σωφροσύνη πρέπει να υπάρχει σε όλους. Επισημαίνεται ότι η δικαιοσύνη απαιτεί από τον καθένα να ασχολείται με την εργασία του, χωρίς να παρεμποδίζει τους άλλους. Παρουσιάζονται οι αρχές της ιδανικής πολιτείας και εξαιρείται η σημασία και η θεμελιακή θέση της παιδείας (μύθος του σπηλαίου).

Η παιδεία θεωρείται η μόνη οδός για τη γνώση της αλήθειας, τη γνώση των Ιδεών και τη θέαση (= ενατένιση) του Αγαθού. Τέλος, γίνεται λόγος για τα πολιτεύματα [τιμοκρατία (= εξουσία ανάλογα με τον πλούτο), ολιγαρχία, δημοκρατία, τυραννίδα] και ο διάλογος κλείνει με το μύθο του θανάτου και της μεταθανάτιας κρίσης.

Σύμπλεγμα αγαλμάτων από το σπίτι «του Έρωτα και τις Ψυχής» 4ος αιώνας μ.Χ.
Ελεύθερη απόδοση

Γεροντική περίοδος**Θεαίτητος** (ἡ περὶ ἐπιστήμης· πειραστικός)

Θέμα της συζήτησης είναι η επιστήμη (= γνώση) και τα είδη της. Το συμπέρασμα των συνομιλητών είναι ότι η γνώση, που απορρέει από τη λογική, διαχωρίζεται από τη γνώση που προκύπτει από την εμπειρία.

Παρμενίδης (ἡ περὶ ἰδεῶν· λογικός)

Ο Σωκράτης αμφισβητεί τις απόψεις του Ζήνωνα και εκθέτει τη θεωρία για την ύπαρξη των Ιδεών. Ο Παρμενίδης διατυπώνει αντιρρήσεις που οδηγούν το Σωκράτη σε αμηχανία. Ο Πλάτωνας παραδέχεται ότι μόνο με τη διαλεκτική μπορούν να προωθηθούν τα προβλήματα αυτά.

Σοφιστής (ἡ περὶ τοῦ ὄντος· λογικός)

Αναπτύσσεται η θεωρία του Εἶναι (= η σταθερή και αμετάβλητη πραγματικότητα σε αντιδιαστολή προς το γίγνεσθαι —εξέλιξη— και το φαίνεσθαι), συζητείται η φύση του σοφιστή, η αντίθεσή του προς το φιλόσοφο, ενώ ασκείται κριτική των σοφιστικών θεωριών περὶ τοῦ ὄντος.

Φαῖδρος (ἡ περὶ καλοῦ· ἠθικός)

Ο Φαῖδρος και ο Σωκράτης, περνώντας ανυπόδητοι τον Ιλισό, κάθονται στην πυκνή σκιά ενός πλατανιού. Εκεί συζητούν για κάποιον ερωτικό λόγο του ρήτορα Λυσία. Ο Σωκράτης διατυπώνει επικριτικές απόψεις για το λόγο και ύστερα από παράκληση του Φαίδρου αναφέρεται στη ρητορική, στον έρωτα και στην ψυχή. Παραβάλλει το λογικό μέρος της ψυχής (λογιστικόν) με ηνίοχο ο οποίος προχωρεί με άρμα (ξυνωρίς) που σέρνουν άλογα· το ένα είναι ήμερο (θυμοειδές), τιθασεύεται εύκολα και θέλει να φέρει το άρμα στον κόσμο των Ιδεών, ενώ το άλλο (ἐπιθυμητικόν) προσπαθεί να παρασύρει τον ηνίοχο και να φέρει το άρμα στα γήινα και στα κατώτερα πράγματα. Ο ηνίοχος, όμως, πρέπει να προσπαθήσει ώστε να μην υπερισχύσει το δεύτερο άλογο, γιατί τότε θα εξαθλιωθεί η ψυχή. Η περί ψυχής θεωρία σχετίζεται με τη διάκριση των τάξεων στην Πολιτεία.

Πολιτικός (ἡ περὶ βασιλείας [= πολιτικής τέχνης]· λογικός)

Θέμα του διαλόγου είναι η φύση του πολιτικού άνδρα. Οι συνομιλητές παραδέχονται ότι ο «πολιτικός άνηρ» κατέχει τη γνώση και στο πρόσωπό του ολοκληρώνεται το πολιτικό ιδεώδες.

Φίληβος (ἡ περὶ ἡδονῆς· ἠθικός)

Κεντρικό θέμα του είναι η ηδονή, η ηθική φιλοσοφία και η ψυχολογία. Πραγματεύεται το θέμα της ηδονής και το ερώτημα αν η ηδονή ή η φρόνηση είναι το ύψιστο αγαθό.

Τίμαιος (ἡ περὶ φύσεως· φυσικός = αναφερόμενος στη φύση και την αρχική αιτία των πραγμάτων)

Πραγματεύεται θέματα που σχετίζονται με την ιστορία της δημιουργίας του κόσμου (μύθος της Ατλαντίδας), συνοψίζοντας τις δοξασίες των προσωκρατικών.

Κριτίας (ἢ Ἀτλαντικός· ἠθικός)

Θέμα του είναι η Ατλαντίδα¹, που αντιτίθεται στην ιδανική αρχαία Αθήνα. Περιγράφεται η άνετη ζωή των κατοίκων της και η τιμωρία τους (καταποντισμός) από το Δία εξαιτίας της πλεονεξίας τους. Ο διάλογος δεν ολοκληρώθηκε.

Νόμοι (ἢ περὶ νομοθεσίας· πολιτικός)

Το έργο αποτελείται από 12 βιβλία και ένα επίμετρο («Ἐπινομίς») που πραγματεύεται την επιστήμη των αριθμών. Τα πρόσωπα του διαλόγου (απουσιάζει ο Σωκράτης) συζητούν για την ίδρυση μιας πόλης στην οποία την εξουσία θα έχουν οι νόμοι. Κύρια θέματα των συνομιλητών είναι η επιλογή της τοποθεσίας, ο αριθμός των πολιτών, το εκπαιδευτικό σύστημα και το νομοθετικό πλαίσιο της πόλης. Στο έργο δε γίνεται αναφορά της θεωρίας των Ιδεών και τα πράγματα αντιμετωπίζονται με τρόπο περισσότερο θετικό και ρεαλιστικό.

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΗΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΜΦΥΛΙΟΥ (Πλάτ. Πολιτεία X, 616)

Ο μύθος αποτελεί την απάντηση (621 cd) στη διήγηση για το «δακτύλιο του Γύγη».

Ο Ηρ σκοτώθηκε στον πόλεμο και τη στιγμή που επρόκειτο να ταφεί ξαναγύρισε στη ζωή και άρχισε να ιστορεί στους συντρόφους του όσα η ψυχή του, αφού βγήκε από το σώμα του, μπόρεσε να δει στον άλλο κόσμο.

«Ελεγε, λοιπόν, πως ήτανε μπροστά, όταν ένας ρωτήθηκε από κάποιον άλλον πού είναι ο Αρδιαίος ο μέγας, που ήτανε τύραννος σε κάποια πόλη της Παμφυλίας. [...] Την ίδια στιγμή άνδρες άγριοι, και να τους ιδείς ολόπυροι, βρίσκονταν εκεί και άλλους τους έπιαναν και τους τραβούσαν τον Αρδιαίο όμως και μερικούς άλλους, αφού τους έδεσαν τα πόδια, τα χέρια και το κεφάλι, αφού τους έριξαν καταγής και τους έγδαραν, άρχισαν να τους σέρνουν πλάι από το δρόμο έξω, και να τους ξεσχίζουν επάνω στ' ασπαλάθια, και σ' όλους, όσοι περνούσαν απ' εκεί, δήλωναν για ποιες αιτίες υποφέρουν τούτοι και πως τους πάνε να τους ριξουν μέσα στον Τάρταρο».

(Μτφρ. Ι.Ν. Θεοδωρακόπουλος)

Ο Γιώργος Σεφέρης εμπνέεται το εξαιρετικό ποίημα «Ἐπί Ασπαλάθων...» (πρώτη δημοσίευση 23/9/1971), το κύκνειο άσμα της ποιητικής του δημιουργίας, καταδικάζοντας τη δικτατορία.

γ) Οι βασικές αρχές της φιλοσοφίας του

Η πλατωνική φιλοσοφία διαμορφώθηκε σταδιακά και η εξέλιξή της γνώρισε πολλές φάσεις. Τα προγενέστερα φιλοσοφικά ρεύματα (Ηράκλειτου, Σωκράτη, Πυθαγορείων και Ελεατών) συνέβαλαν σημαντικά στη δημιουργία της. Αρχικά, ακολούθησε τις σωκρατικές απόψεις για θέματα όπως η έννοια της ψυχής, της αρετής και της γνώσης. Η φιλοσοφία του συνδέθηκε στενά με τη φιλοσοφία των Πυθαγορείων, τα Μαθηματικά² και τη Γεωμετρία, που τον βοήθησαν στην προώθηση της σκέψης και της κοσμοθεωρίας του.

1. Μυθική χώρα, όπου κατοικούσε ο Τιτάνας Άτλας, στα δυτικά των Ηρακλείων στηλών (Γιβραλτάρ).

2. «Μηδείς άγεωμέτρητος εισίτω» υπήρχε ως προμετωπίδα στην Ακαδημία του Πλάτωνος.

Η θεωρία των Ιδεών Κυρίαρχη θέση στη φιλοσοφία του Πλάτωνα κατέχει η θεωρία των Ιδεών. Σύμφωνα με αυτήν, παράλληλα με τον αισθητό κόσμο, υπάρχει ο πραγματικός κόσμος των Ιδεών (τῶν ὄντως ὄντων), που είναι προσιτός μόνο στο νου και όχι στις αισθήσεις. Ο αισθητός κόσμος μεταβάλλεται συνεχώς, φθείρεται και η δημιουργία του προσδιορίζεται χρονικά. Αντίθετα, ο κόσμος των Ιδεών είναι αιώνιος και αμετάβλητος. Ο αισθητός κόσμος, λόγω της μεταβολής και της φθοράς στις οποίες υπόκειται, δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο της γνώσης, που πρέπει να είναι σταθερή και αιώνια.

Στην κορυφή των Ιδεών ο Πλάτων τοποθετεί την ιδέα του αγαθού, το οποίο αποτελεί τον απώτατο σκοπό του κόσμου και συμπίπτει με την έννοια του θεού. Ο άνθρωπος μπορεί να φτάσει στις Ιδέες μόνο με τη λογική, που είναι απαλλαγμένη από τις αισθήσεις και αυτή με τη σειρά της οδηγεί στην επιστήμη.

Στον υπερβατικό χώρο της ιδέας του αγαθού ή του θεού βρίσκεται και η έννοια της ψυχής, η οποία κατέχει επίσης κεντρική θέση στην πλατωνική φιλοσοφία. Ο άνθρωπος ζούσε κάποτε σαν άυλη ψυχή, αλλά κατέληξε στον υλικό κόσμο και απέκτησε σώμα, που είναι δεσμοτῆριο της ψυχής· γι' αυτό πρέπει να αποδυθεί σε έναν αγώνα, προκειμένου να απαλλαγεί από την ύλη και με το θάνατό του να επανέλθει στον κόσμο των Ιδεών. Αν δεν το κατορθώσει, η ψυχή του επανέρχεται στη ζωή και μετενσωματώνεται.

Ιδεώδης πολιτεία Άμεση σχέση με την ανθρώπινη ζωή έχουν η πολιτική και η ηθική, που αποτελούν βασικά θέματα της διαλεκτικής του Πλάτωνα και πρέπει να συνυπάρχουν αρμονικά, προκειμένου να υπάρξει ιδεώδης πολιτεία.

Η αρμονία όμως αυτή προϋποθέτει καταμερισμό έργων σε τρεις τάξεις: Στην τάξη των βιοτεχνών, των γεωργών και των εμπόρων ανατίθεται η φροντίδα για τα υλικά αγαθά. Στις τάξεις των φυλάκων και των αρχόντων ανατίθενται, αντίστοιχα, η φρούρηση και η κυβέρνηση, αφού αποκτήσουν την απαιτούμενη για τους σκοπούς αυτούς εκπαίδευση. Για να αποφευχθούν οι κίνδυνοι που προέρχονται από το προσωπικό συμφέρον, ο Πλάτων προτείνει την κοινοκτημοσύνη των περιουσιών στις δύο ανώτερες κοινωνικές τάξεις.

Η διάκριση των τάξεων μπορεί να παραλληλιστεί με τα τρία μέρη της ψυχής που διακρίνει ο Πλάτων και έτσι διαμορφώνεται το σύστημα:

άρχοντες – λογιστικόν – σοφία

φύλακες – θυμοειδές – ανδρεία

δημιουργοί – επιθυμητικόν – σωφροσύνη.

Τη δικαιοσύνη την κατατάσσει ως τέταρτη αρετή, η οποία βρίσκεται σε όλες τις άλλες και πάνω από όλες, γιατί μόνο με αυτήν εξασφαλίζεται η αρμονία του συνόλου.

Όσα υποστηρίζει ο Πλάτων για την ιδανική πολιτεία αποδεικνύουν ότι δεν ήταν μόνο μεταφυσικός αλλά και πολιτικός φιλόσοφος. Διαφωνούσε με τη δημοκρατία της εποχής του, με την κυριαρχία των πλουσίων και την αδικία που επικρατούσε σε όλους τους τομείς της καθημερινής ζωής. Αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο οραματιζόταν την ιδανική πολιτεία, η οποία δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ· αποτέλεσε όμως στόχο των φιλοσόφων που εμπνεύστηκαν από τις απόψεις του.

Επίδραση Η φιλοσοφία του Πλάτωνα μελετήθηκε σε βάθος σε όλους τους αιώνες και δεν έπαψε να συγκινεί και να ενδιαφέρει, μέχρι σήμερα. Οι Πατέρες της Εκκλησίας τη χρησιμοποίησαν, για να συστηματοποιήσουν τη χριστιανική διδασκαλία. Στους χρόνους της Αναγέννησης άσκησε επίσης δημιουργική επιρροή. Στα νεότερα χρόνια, όλο και περισσότερο οι άνθρωποι επικαλούνται τον Πλάτωνα στην προσπάθειά τους να δώσουν λύσεις σε προβλήματα που τους απασχολούν. Η πλατωνική φιλοσοφία εξακολουθεί να ασκεί, έως τις μέρες μας, γόνιμη επίδραση.

3. Αριστοτέλης (384-322 π.Χ.)

α) Βιογραφικά στοιχεία

Ο Αριστοτέλης, γιος του γιατρού Νικόμαχου, γεννήθηκε στα Στάγ(ε)ιρα της Χαλκιδικής. Σε ηλικία 17 ετών ήρθε στην Αθήνα και εντάχθηκε στην Ακαδημία του Πλάτωνα, όπου παρέμεινε είκοσι χρόνια, κατά τα οποία διακρίθηκε για τη φιλομάθεια και τη διαλεκτική του δεινότητα. Συζήτησε, μελέτησε, έγραψε και με την επίμονη εργασία του αναδείχθηκε σε μεγάλη πνευματική προσωπικότητα.

Μετά το θάνατο του Πλάτωνα, πήγε στην Άσσο της Τρωάδας και στη Μυτιλήνη, όπου συνέχισε τις φιλοσοφικές του μελέτες, χειραφετημένος πλέον σε μεγάλο βαθμό από τις βασικές θεωρίες του Πλάτωνα.

Το 342 π.Χ. πήγε στην Πέλλα, για να αναλάβει την εκπαίδευση του Αλέξανδρου¹, και ύστερα από τρία χρόνια επέστρεψε στην Αθήνα, όπου, το 335 π.Χ., ίδρυσε δική του σχολή, το «Λύκειον»². Η σχολή ονομάστηκε και «περιπατητική» ή «περίπατος», γιατί η διδασκαλία γινόταν καθώς οι μαθητές βιάδιζαν κάτω από τις δενδροστοιχίες, κοντά στην όχθη του Ιλισσού ποταμού.

Ως μέθοδο διδασκαλίας είχε το συνεχή λόγο, γιατί οι φυσικές και ιστορικές έρευνες του Αριστοτέλη δεν μπορούσαν να διδαχθούν διαλογικά.

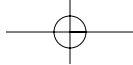
Όταν πέθανε ο Αλέξανδρος, οι Αθηναίοι ανέλαβαν την ηγεμονία των Ελλήνων κατά των Μακεδόνων και οι μακεδονίζοντες περιέπεσαν σε δυσμένεια. Σ' αυτούς ανήκε και ο Αριστοτέλης, ο οποίος κατέφυγε στη Χαλκίδα, στο σπίτι της μητέρας του Φαιστίδας, όπου τον επόμενο χρόνο πέθανε. Στο Λύκειο τον διαδέχθηκε ο μαθητής του Θεόφραστος (372-286 π.Χ.), από την Ερεσό της Λέσβου, γνωστός κυρίως από τους *Χαρακτήρες*, ένα σατιρικό έργο, από 30 σκίτσα προσώπων, που δημιούργησε ιδιαίτερο λογοτεχνικό είδος.

β) Το έργο του Αριστοτέλη

Το αριστοτελικό έργο καλύπτει όλους τους τομείς του επιστητού. Η ζωολογία, η βοτανική, η βιολογία, η μηχανική, η λογική, η διαλεκτική, η ρητορική, η πολιτική, η ποιητική, η φυ-

1. Ο Αλέξανδρος τιμώντας το δάσκαλό του έλεγε συχνά ότι στον πατέρα του χρωστούσε τη ζωή (ζῆν), ενώ σε στο δάσκαλό του την καλή ζωή (τὸ εὖ ζῆν).

2. Η ονομασία προέρχεται από την περιοχή λατρείας του Λύκειου (= φωτεινού) Απόλλωνα, κοντά στον Λυκαβηττό.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ

σική και η μεταφυσική αποτελούν αντικείμενο των μελετών του και της διδασκαλίας του.

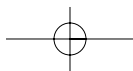
Οι μελητές του Αριστοτέλη διακρίνουν την επιστημονική και φιλοσοφική δράση του σε τρεις περιόδους: την πρώτη αθηναϊκή, την περίοδο της Άσσου-Λέσβου-Πέλλας και τη δεύτερη αθηναϊκή. Στην πρώτη περίοδο η σκέψη του είναι επηρεασμένη από τον Πλάτωνα, ενώ κατά τη δεύτερη και την τρίτη το ενδιαφέρον του επικεντρώνεται σε επιστημονικές μελέτες.

Γλώσσα – Ύφος Τα συγγράμματά του, σε αττική γλώσσα, χαρακτηρίζονται από αφθονία νέων όρων, τεχνικών και επιστημονικών, και από την ακρίβεια με την οποία χρησιμοποιεί τις λέξεις της κοινής γλώσσας. Δεν τον απασχολεί η λεπτότητα της αττικής διαλέκτου, αλλά χρησιμοποιεί με πολλή άνεση λέξεις της ομιλούμενης γλώσσας προαναγγέλλοντας έτσι την κοινή διάλεκτο. Οι εκφράσεις του είναι ζωηρές, με λίγες εικόνες και μεταφορές. Συχνά ο λόγος του, σε ύφος απλό, αλλά αυστηρά επιστημονικό, παρουσιάζεται βραχύς και ελλειπτικός, με αποτέλεσμα η κατανόησή του να γίνεται ενίοτε δύσκολη.

Φιλοσοφικές απόψεις Ο Αριστοτέλης υπήρξε κορυφαίος διδάσκαλος της επιστήμης και των θεωρητικών αναζητήσεων του ανθρώπου. Σύμφωνα με τις απόψεις του, η επιστήμη έχει σκοπό τη γνώση της ουσίας των πραγμάτων και η ουσία αυτή βρίσκεται στη γενική ιδέα του επιστητού. Δεν υπάρχει επιστήμη του ειδικού, αλλά μόνο επιστήμη του γενικού. Η ουσία των πραγμάτων δεν ανάγεται σε μια γενική αρχή. Στο θέμα αυτό διαφοροποιείται από τον Πλάτωνα, ο οποίος εξαρτούσε τα πάντα από την υπέρτατη ιδέα του αγαθού. Ο Πλάτων αναζητούσε την ερμηνεία του αισθητού κόσμου μέσω του νοητού, του κόσμου των Ιδεών. Αντίθετα, ο Αριστοτέλης απορρίπτει τη θεωρία των Ιδεών και πιστεύει ότι δεν υπάρχει νοητός κόσμος διαφορετικός από τον αισθητό ούτε γνώση χωρίς την αίσθηση. Σώμα και ψυχή βρίσκονται στην ίδια σχέση, όπως η ύλη και η μορφή (εἶδος). Η μορφή είναι αναμειγμένη με την ύλη, ενώ η πλατωνική ιδέα ήταν χωρισμένη από αυτήν. Για τον Αριστοτέλη η γνώση ενός πράγματος προϋποθέτει τη διάκριση των στοιχείων από τα οποία προσδιορίζεται και που αποτελούν τα αίτιά του: α) την ύλη από την οποία γίνεται, β) τη μορφή (το είδος) που παίρνει η ύλη, γ) το κινούν, τη δύναμη δηλαδή που το διαμορφώνει, και δ) το σκοπό (τὸ τέλος) για τον οποίο πραγματοποιείται. Το πιο σημαντικό από τα τέσσερα είναι το αίτιο του σκοπού.

Ο φιλόσοφος θεωρεί ότι το γεγονός είναι η βάση κάθε επιστήμης και γι' αυτό το αναζητεί σε όλες τις πηγές των πληροφοριών. Συλλέγει και μελετά κάθε είδους γεγονότα. Με αυτά θεμελιώνει τις θεωρίες του και επιδιώκει να εξηγήσει καθετί που υπάρχει.

Επίδραση Ο Αριστοτέλης επηρέασε την παγκόσμια σκέψη όσο κανείς άλλος φιλόσοφος. Μελέτησε τις απόψεις των προγενέστερων φιλοσόφων, τις συστηματοποίησε και συγκρότησε τη φιλοσοφική επιστήμη. Το έργο του αποτελεί την κορυφαία φάση της ελληνικής φιλοσοφίας και συνέβαλε σημαντικά στην προαγωγή της επιστήμης και στη δημιουργία πολλών νέων κλάδων της.

Τομείς ενασχόλησης

Οι κυριότεροι επιστημονικοί κλάδοι με τους οποίους ασχολήθηκε ο Αριστοτέλης ήταν:

Λογική Αποφασιστική ήταν η συμβολή του στη γένεση της Λογικής. Η Λογική του ασχολείται με τη σκέψη του ανθρώπου στην καθημερινή του ζωή και διακρίνεται σε αναλυτική και διαλεκτική. Κεντρική θέση στη μέθοδο με την οποία διερευνά τα φιλοσοφικά και επιστημονικά προβλήματα κατέχουν η παρατήρηση και η επαγωγή, η απόδειξη.

Φυσική Σημαντική είναι και η Φυσική του, η οποία έχει ως αντικείμενο τα όντα που υπάρχουν «φύσει», όσα δηλαδή έχουν μέσα τους κίνηση και στάση. Τέτοια είναι τα ζώα, τα φυτά, αλλά και η γη, το πυρ, ο αέρας και το νερό. Οι φυσικές μελέτες του Αριστοτέλη επηρέασαν τους μεγάλους εκπροσώπους της νεότερης φυσικής και φιλοσοφίας.

Βιολογία Στον τομέα της βιολογίας η συμβολή του υπήρξε επίσης σπουδαία, αφού στα έργα του ερμηνεύεται η γένεση της ζωής με κύρια έννοια την εντελέχεια (έν - τέλος - έχειν = ολοκλήρωση, δηλαδή ό,τι έχει μέσα του την τελείωση). Ο αριστοτελικός αυτός όρος σημαίνει τη μετάβαση της άμορφης ύλης από την περιοχή της δυνατότητας (έν δυνάμει) στην περιοχή της πραγματικότητας (έν ενεργεία), όπου εντάσσεται χάρη στη συγκεκριμένη μορφή που της δόθηκε, σύμφωνα με το σκοπό του δημιουργού της. Για τα έμβια όντα πρώτη εντελέχεια είναι η ψυχή, η οποία διαπλάθει και συντηρεί τον οργανισμό τους, δημιουργεί και κατευθύνει τις κινήσεις και τις αισθήσεις τους.

Ψυχολογία Η ψυχολογία του, δηλαδή η επιστήμη που έχει αντικείμενο τη μελέτη της ψυχής, μπορεί να θεωρηθεί πρόδρομος των θεωριών που αναπτύχθηκαν στους νεότερους χρόνους. Βασικές έννοιές της είναι τα «πάθη», οι «δυνάμεις», οι «έξεις», η «αίσθηση», ο «νους», η «επιθυμία» και η «βούληση».

Ἠθική Η ηθική του, που ασχολείται με τους κανόνες των πράξεων του ανθρώπου, έχει ως κέντρο της το αγαθό, την αρετή και την ευδαιμονία. Τρεις είναι οι κύριες αρετές σύμφωνα με τις οποίες ο άνθρωπος ζει με ευδαιμονία: η σοφία, η σύνεση και η σωφροσύνη. Η αρχή του «ορθού μέσου» είναι μια σωστή αναλογία ανάμεσα σε δύο άκρα, όπως, για παράδειγμα, το θάρρος ανάμεσα στην ανανδρία και την αλόγιστη τόλμη.

Πολιτική Οι απόψεις του για την πολιτική συμπυκνώνονται στο θέωρημα σύμφωνα με το οποίο ο άνθρωπος είναι «ζῷον πολιτικόν», ένα ον δηλαδή που έχει έμφυση τη διάθεση να ζει στην κοινότητα μιας πόλης. Η πολιτική κοινωνία δεν είναι κάτι τεχνητό, αλλά υπάρχει από τη φύση για να εξασφαλίζει το «κοινῆ συμφέρον» των πολιτών.

Τέχνη του λόγου

Εξετάζει προβλήματα αισθητικής, που ασχολείται με τη θεωρία της δομής των έργων τέχνης (τεχνοκριτική).

Διαίρεση του έργου του

Τα σημαντικότερα έργα του διακρίνονται στις ομάδες που ακολουθούν:

- I. *Διάλογοι*, στους οποίους χρησιμοποιεί την πλατωνική μέθοδο για τη διατύπωση φιλοσοφικών θεμάτων. Από τους διαλόγους διασώθηκαν μόνο κάποια αποσπάσματα.
- II. Έργα πολυμάθειας (*Αθηναίων πολιτεία* και *Διδασκαλίας*, από τις οποίες διασώθηκαν ελάχιστες φράσεις).
- III. *Πραγματείες* ή *Διατριβές*, στις οποίες προσεγγίζει, κατά τρόπο επιστημονικό, αρκετά από τα θέματα που σχετίζονται με τους διάφορους τομείς της ζωής. Εδώ εντάσσονται όσα αναφέρονται στο θεωρητικό μέρος της επιστήμης (*Φυσικά*, *Μετὰ τὰ Φυσικά* ή *Πρώτη Φιλοσοφία*, *Περὶ ψυχῆς* κ.ά.).
- IV. Ακολουθούν όσα αναφέρονται στην πρακτική εφαρμογή: *Πολιτικά*, *Ἠθικά*, *Ὅργανον* (δηλαδή εργαλείο για κάθε γνώση, από πέντε πραγματείες σχετικές με τη Λογική), *Σοφιστικοὶ ἔλεγχοι*, *Ῥητορική*, *Περὶ ποιητικῆς*.
- V. Έγραψε και ποιήματα, όπως τον παιάνα «Ὕμνος εἰς Ἑρμε(ί)αν», ύμνο στην ηθική Αρετή.

Περιλήψεις των κυριότερων έργων του**Ἀθηναίων Πολιτεία**

Το έργο διαιρείται σε δύο μέρη: Στο πρώτο εξιστορούνται οι πολιτικές μεταβολές της Αθήνας και διασώθηκε σχεδόν στο σύνολό του. Στο δεύτερο μέρος, από το οποίο έχουμε μόνο αποσπάσματα, αναφέρεται η ιστορία της Αθήνας. Η *Ἀθηναίων Πολιτεία* αποτελούσε μέρος συλλογής πολλών πραγματειών (*Πολιτεῖαι πόλεων*), στις οποίες ο Αριστοτέλης είχε μελετήσει τα πολιτεύματα 158 πόλεων, ελληνικών ή βαρβαρικών.

Διδασκαλίας

Πρόκειται για κατάλογο θεατρικών παραστάσεων με τους τίτλους των έργων, τα ονόματα των συγγραφέων, των χορηγών και των νικητών. Δεν παρατίθενται απλώς τα στοιχεία αυτά, αλλά γίνεται αναφορά στην οργάνωση των αγώνων, στον ποιητή των «διδασκομένων» έργων και σε άλλα θέματα που σχετίζονται με την ιστορία του δράματος.

Φυσικά

Στο έργο διατυπώνονται οι αρχές και οι όροι με βάση τους οποίους γίνεται η αριστοτελική ερμηνεία της φύσης και αναπτύσσεται η θεωρία των τεσσάρων αιτιών κάθε πράγματος (ύλη, μορφή, κίνηση, σκοπός). Με τη θεωρία αυτή συνδέεται και η έντελέχεια, η δύναμη δηλαδή που δίνει μορφή στην ύλη και οδηγεί τα όντα στην πραγμάτωση του είδους τους.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

«Εἰς Ἀρετὴν»

Ἀρετὰ πολὺμοχθε γένει βροτείῳ,
 θήραμα κάλλιστον βίῳ,
 σᾶς πέρι, παρθένε, μορφᾶς
 καὶ θανεῖν ζηλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος
 καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας...

Πολύμοχθη Ἀρετὴ μες στῶν θνητῶν το γένος
 εἶσαι τοῦ βίου ο πιο μεγάλος στόχος,
 γιὰ τὴ δική σου παρουσία, Παρθένα,
 τιμὴ κι ἡ μοῖρα τοῦ θανάτου στὴν Ελλάδα
 κι οἱ κόποι υποφερτοί, οἱ πιο σκληροί κι ἀκάμαντοι·
 θροφήν ἀθανασίας χάρισες στὸ πνεῦμα μας, ἀνώτερη
 κι ἀπ' τὴ λατρεία τοῦ χρυσοῦ ἢ τῶν γονέων
 καὶ τοῦ ὕπνου ἀκόμη ποῦ ἀπαλά μας νανουρίζει.
 Ἀφοῦ κι ὁ θεὸς Ἡρακλῆς γιὰ σένα
 κι οἱ δυο Διόσκουροι τῆς Λήδας
 πάρα πολλοὺς τελέσαν ἀθλοῦς,
 ἀντλώντας ἀπ' τὴ δύναμή σου·
 κι ἐσέ ποθώντας ὁ Ἀχιλλέας
 κι ὁ Αἴαντας διάβηκαν στὸν Ἄδη.
 Γιὰ τὴ δική σου τοῦ Ἀταρνέα το θρέμμα
 τοῦ ἡλίου το φῶς ἀποξενώθηκε.
 Μὰ μένει αείμνηστος στα ἔργα τοῦ
 κι ἡ Μούσα μου, τῆς Μνημοσύνης
 ἡ κόρη, ἀθάνατον θα κάμει,
 σεβόμενη τὸν Ξένιον Δία
 καὶ τὴν πιστὴ Φιλία ἐπιβραβεύοντας.

(Μτφρ. Γ. Δάλλας)

Στον παιάνα αυτό, που έχει τίτλο «Ἕγνος εἰς Ἑρμε(ί)αν», ἀπὸ τὰ ελάχιστα ποιήματα τοῦ Ἀριστοτέλη ποῦ σώθηκαν, ὁ φιλόσοφος υμνεῖ τὴν ἠθικὴ Ἀρετὴ, ἡ ὁποία οδηγεῖ στὴν ἀνθρώπινη εὐδαιμονία καὶ ἠθικὴ τελειότητα στὴ ζωὴ, ἀλλὰ καὶ στὴ μεταθανάτια ἀμοιβή. Εἶναι αφιερωμένο στὸν Ἑρμεῖα, ποῦ ἦταν πλατωνικὸς φιλόσοφος ἀπὸ τὴν πόλη Ἀταρνέα τῆς Αἰολίδας. Ὁ Ἑρμείας ἀπὸ δούλος ἐγίνε ἡγεμόνας τῆς πόλης, ἀφοῦ πρῶτα σπούδασε φιλοσοφία στὴν Ἀθήνα καὶ συνδέθηκε με φιλικούς δεσμούς με τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Ἀριστοτέλη. Συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Πέρσες καὶ ἐκτελέστηκε με ἀγριο τρόπο. Το ἀγγελοῦ γιὰ τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ φίλου τοῦ προκάλεσε βαθιὰ συγκίνηση στὸν Ἀριστοτέλη, ὁ ὁποῖος συγκλονισμένος ἔγραψε τὸν Ἕγνο.

Μετά τὰ Φυσικά ή Πρώτη Φιλοσοφία

Η ονομασία οφείλεται στη σειρά των έργων, επειδή στην έκδοση είχε τοποθετηθεί μετά τα Φυσικά. Από εδώ προέρχεται ο νεότερος όρος «μεταφυσική». Το έργο αρχίζει με την αποδοχή της άποψης, σύμφωνα με την οποία ο άνθρωπος «φύσει τοῦ εἰδέναι ὀρέγεται». Στη συνέχεια ο Αριστοτέλης, αναζητώντας την αρχή της κίνησης, οδηγείται στο αίτημα για την ύπαρξη μιας κινούσας αρχής, του θεού, του οποίου όμως δε δέχεται καμιά ανάμειξη στις ανθρώπινες υποθέσεις.

Περὶ ψυχῆς

Αναφέρεται σε όλες τις μορφές ζωής και διακρίνει τις διάφορες λειτουργίες της ψυχής (αισθητική, θρηπτική, νοητική). Η νοητική λειτουργία είναι ανώτερη από όλες τις άλλες, είναι έργο του Νου και υπάρχει μόνο στον άνθρωπο.

Ἠθικά

Ο όρος παραπέμπει στις τρεις πραγματείες του Αριστοτέλη για την ηθική: Ἠθικά Νικομάχεια (10 βιβλία), Ἠθικά Εὐδήμεια (7 βιβλία) και Ἠθικά Μεγάλα (2 μόνο βιβλία, παρά τον τίτλο). Τα δύο πρώτα τιτλοφορήθηκαν από τα ονόματα των εκδοτών (ο Νικόμαχος ήταν γιος του Αριστοτέλη και ο Εὐδήμος μαθητής του από τη Ρόδο). Περιεχόμενο των Ἠθικῶν Νικομαχείων είναι η ευδαιμονία, η οποία, κατά το φιλόσοφο, αποτελεί τον απώτερο σκοπό της ανθρώπινης ύπαρξης. Η ευτυχία βρίσκεται σε άμεση σχέση με την αρετή, δηλαδή με την ηθική και διανοητική τελείωση. Η αρετή δεν υπάρχει εκ φύσεως στον άνθρωπο ούτε αποτελεί αντικείμενο μάθησης, όπως θεωρούσε ο Πλάτων. Είναι συνήθεια που αποκτάται με την ελεύθερη βούληση και ωθεί στην επιτέλεση του καλού. Βρίσκεται μεταξύ δύο άκρων (μεσότης), της υπερβολής και της έλλειψης.

Πολιτικά

Αποτελούνται από 8 βιβλία, στα οποία ο Αριστοτέλης ασχολείται με τη μελέτη των ανθρώπινων κοινωνιών και των προβλημάτων τους. Στο Α' βιβλίο δίνει τον ορισμό του κράτους, στο Β' ασκεί κριτική στα συστήματα που προτείνουν κάποιο πολίτευμα ως ιδεώδες, στο Γ' κατατάσσει τις διάφορες μορφές πολιτευμάτων. Στα Δ'-ΣΤ' αναφέρεται στην ποικιλία των καθεστώτων, στον τρόπο θεμελίωσης και φθοράς τους. Στο Ζ' κάνει λόγο για την ιδανική πολιτεία, ενώ στο Η' για την εκπαίδευση του πολίτη. Ο ίδιος δεν τάσσεται ανοικτά υπέρ ενός συγκεκριμένου πολιτεύματος. Δείχνει πάντως προτίμηση για ένα μεικτό πολίτευμα (ολιγαρχίας και δημοκρατίας), το οποίο ονομάζει απλά πολιτεία. Αποδο-

κιμάζει όμως όλα τα πολιτεύματα που συνιστούν παρεκβάσεις της βασιλείας, της αριστοκρατίας και της δημοκρατίας, δηλαδή την τυραννία, την ολιγαρχία και τη δημαγωγία.

Περί ποιητικής

Από τα δύο βιβλία που την αποτελούσαν μας διασώθηκε το πρώτο, το περιεχόμενο του οποίου αναφέρεται στην τραγωδία και στο έπος. Το δεύτερο βιβλίο αναφερόταν στην κωμωδία.

Ρητορική

Αποτελείται από 3 βιβλία και δίνεται ο ορισμός της ρητορικής και τα διάφορα είδη της. Γίνεται αναφορά στα συναισθήματα που προκαλούνται με το λόγο (οργή, φιλία, φόβος, ντροπή, λύπη, αγανάκτηση κ.ά.) και παρατίθενται τα στοιχεία που αφορούν τη σύνθεση και το ύφος του ρητορικού λόγου.

Επιβίωση

Το έργο του Αριστοτέλη σχολιάστηκε στους αρχαίους και μεταγενέστερους χρόνους και είχε μεγάλη απήχηση, γιατί έγινε γνωστό μέσω των αραβικών και λατινικών μεταφράσεων. Ο χριστιανισμός αξιοποίησε την αριστοτελική σκέψη: μια μεγάλη μορφή της Καθολικής Εκκλησίας, ο Θωμάς Ακινάτης (13ος αι.) χρησιμοποίησε τα έργα του ως βάση μιας χριστιανικής φιλοσοφίας. Ο Αριστοτέλης θεωρήθηκε αυθεντία και αλάθητος και επηρέασε ακόμη και τη σχολαστική θεολογία του Μεσαίωνα, που επιδίωκε να θεμελιώσει τα χριστιανικά δόγματα στη φιλοσοφία. Το ενδιαφέρον για το φιλόσοφο ανανεώθηκε στα χρόνια της Αναγέννησης. Σήμερα, το έργο του διαβάζεται με ιδιαίτερη προσοχή και ολοένα αναγνωρίζεται η αξία της σκέψης του.

Επιλογικά, οι δύο φιλόσοφοι Πλάτων και Αριστοτέλης, παρά τη μεταγενέστερη διαμάχη πλατωνικών και αριστοτελικών¹, επέδρασαν ουσιαστικά στη διαμόρφωση της δυτικής φιλοσοφικής σκέψης.

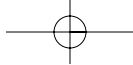
IV. ΡΗΤΟΡΙΚΗ

Φυσική ρητορεία Η εκφώνηση λόγου, η αγόρευση σε ακροατήριο με ευφράδεια, η φυσική ευγλωττία και δομή (οργάνωση), θεωρούνταν ανέκαθεν χάρισμα εξαιρετικό που προκαλούσε το θαυμασμό. Ήδη στην ομηρική ποίηση οι αγορεύσεις των ηρώων καταλαμβάνουν μεγάλο χώρο (π.χ. ο ρήτορας Νέστωρ και οι λόγοι

για να πειστεί ο Αχιλλέας να επιστρέψει στη μάχη, στο I της *Ιλιάδας*) και είναι φανερή η προσπάθεια των αρχηγών και, γενικότερα, των ομιλητών να πείσουν με το λόγο τους. Αλλά και στους ιστορικούς χρόνους τα άτομα τα προικισμένα από τη φύση με το χάρι-

1. Ο κορυφαίος Ιταλός ζωγράφος και αρχιτέκτονας Ραφαήλ (1483-1520), εκφράζοντας την αντίθεση αυτή, παρουσίασε στην τοιχογραφία του «Αθηναϊκή Σχολή», στο Βατικανό, τον ιδεαλιστή Πλάτωνα να δείχνει με το δάκτυλο προς τον ουρανό, ενώ τον Αριστοτέλη προς το γήινο κόσμο.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ

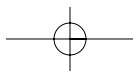
σμα της ευφράδειας (όπως στην Αθήνα, για παράδειγμα, ο Σόλων, ο Κλεισθένης, ο Θεμιστοκλής, ο Αριστείδης και κυρίως ο Περικλής) διακρίνονταν και επαινούνταν από τους συμπολίτες τους. Σε όλες όμως αυτές τις περιπτώσεις οι αγορεύσεις, οι λόγοι, είναι προϊόντα φυσικής ρητορείας, φυσικό χάρισμα λίγων προνομιούχων.

Έντεχνη ρητορεία – Ρητορική Η ρητορική είναι η έντεχνη ρητορεία, η τέχνη του λόγου. Αναπτύχθηκε παράλληλα με την οργάνωση της κοινωνίας, συνυφασμένη με την πολιτική ελευθερία και τη δημοκρατία. Με δεδομένο ότι η ρητορική δεινότητα μπορεί να αποκτηθεί με τη σπουδή και τη μελέτη, η τέχνη της ρητορικής είχε ακριβώς σκοπό να διδάξει, σε όσους δε διέθεταν έμφυτη ευγλωττία, τα μέσα με τα οποία ο λόγος τους θα μπορούσε να γίνει πιο τεχνικός και κατάλληλος να τέρψει και να πείσει τους ακροατές.

Οι αρχές Η έντεχνη ρητορεία εμφανίστηκε για πρώτη φορά στο χώρο της Ευρώπης, στη Σικελία (Συρακούσες), γιατί εκεί διαμορφώθηκαν οι κατάλληλες κοινωνικές συνθήκες ανάπτυξής της, το κλίμα δηλαδή εκείνο που απαιτούσε προετοιμασμένο, καλά οργανωμένο και πειστικό λόγο. Οι συχνές πολιτικές μεταβολές, οι διώξεις αντιφρονούντων, οι διεκδικήσεις παρείχαν πρόσφορο έδαφος στη λειτουργία δικαστηρίων, στα οποία κατέφευγαν οι πολίτες, ιδιαίτερα μετά την κατάλυση της τυραννίας, διεκδικώντας το δίκιο τους. Η υπεράσπιση όμως των υποθέσεών τους απαιτούσε ικανότητα στη χρήση του λόγου, την οποία συνήθως δε διέθεταν και αναγκάζονταν να προσφύγουν στις συμβουλές των έμπειρων αγορητών, των ρητόρων. Ο πρώτος που συνέταξε για τις δίκες αυτές λόγους και κανόνες ρητορικής ήταν ο Κόραξ ο Συρακούσιος. Στον πρώτο αυτό διδάσκαλο, που εισέπραττε δίδακτρα για τα μαθήματά του και είχε πολλούς μαθητές (πιο γνωστός ο Τισίας, στον οποίο αποδίδεται και το πρώτο εγχειρίδιο ρητορικής τέχνης), ανήκει και ο ορισμός της ρητορικής τέχνης: «πειθοῦς δημιουργός».

Η ανάπτυξη Η ρητορική, όπως και όλα τα είδη του έντεχνου λόγου, καλλιεργήθηκε από τα μέσα του 5ου αι. π.Χ. και τελειοποιήθηκε στην Αθήνα, η οποία, ιδιαίτερα από τον Πελοποννησιακό πόλεμο και μετά, με την όλη πνευματική της ανάπτυξη και κοινωνική οργάνωση παρείχε το πλέον ευνοϊκό έδαφος για την εξέλιξη του είδους: η δημοκρατική λειτουργία, με την Εκκλησία του Δήμου¹, τη Βουλή των Πεντακοσίων², τις αθρόες δίκες³, τις πολλές δημόσιες συγκεντρώσεις και εορτές, έδινε σε κάθε

1. Ήταν η συνέλευση των πολιτών της Αθήνας, ο κύριος οργανισμός του δημοκρατικού πολιτεύματος από τον οποίο εξαρτιόταν κάθε εξουσία και νόμος.
2. Η Βουλή των 500 (50 μέλη από καθεμιά από τις 10 φυλές, οι οποίοι είχαν την εξουσία —πρυτανεία— για 36 ημέρες) μαζί με την Εκκλησία του Δήμου ασκούσαν τη νομοθετική εξουσία και επέβλεπαν τις αρχές της εκτελεστικής.
3. Τα δικαστήρια στην Αθήνα ήταν ο *Άρειος Πάγος*, το *ἐπί Παλλαδίῳ*, το *ἐπί Δελφίνῳ*, το *ἐν Πρυτανείῳ*, το *ἐν Φρεαττοῖ* (στον Πειραιά). Το σπουδαιότερο όμως ήταν η *Ἡλιαία*, που αποτελούνταν από 6.000 δικαστές (5.000 τακτικούς και 1.000 αναπληρωματικούς), και ήταν χωρισμένη σε 10 τμήματα των 500 τακτικών δικαστών και 100 αναπληρωματικών, από κάθε φυλή, για τις δίκες των κατοίκων της Αττικής και των συμμάχων.

πολίτη τη δυνατότητα να πάρει το λόγο και η πειστική αγόρευση εξασφάλιζε δύναμη και δόξα. Διάφοροι ειδικοί, γνώστες των νόμων και ικανοί στη ρητορική, ανέλαβαν να διδάξουν την ικανότητα της πειθούς στους πολιτικούς, που προσπαθούσαν να πάρουν με το μέρος τους το λαό και δε διέθεταν τη φυσική ευγλωττία, (ρητοροδιδάσκαλοι) και στους αντίδικους, που υποστήριζαν τον εαυτό τους στα δικαστήρια (λογογράφοι). Οι σοφιστές ήταν εκείνοι που καλλιέργησαν και προώθησαν την τέχνη του λόγου, με πρώτο διδάσκαλο και ιδρυτή σχολής ρητορικής στην Αθήνα το Γοργία το Λεοντίνο, μαθητή του Τισία, ο οποίος γοήτευε όλους με την ευφράδειά του.

Έτσι, λοιπόν, στο πλαίσιο συγκεκριμένων συνθηκών και αναγκών αναπτύχθηκε μια πραγματική τέχνη, η τέχνη του λόγου.

Τα είδη

Η ρητορική ασκήθηκε από το πολιτικό βήμα (Εκκλησία του Δήμου, Βουλή των 500), στις εορτές και τις άλλες συναθροίσεις του λαού, όπως κατά την ταφή των υπέρ της πατρίδας πεσόντων (επιτάφιος λόγος) και τις δίκες. Διαμορφώθηκαν, επομένως, τρία είδη ρητορικού λόγου¹:

- **Το συμβουλευτικό ή πολιτικό ή προτρεπτικό είδος**

Περιλαμβάνει δημόσιες αγορεύσεις ή λόγους που εκφωνήθηκαν στη Βουλή ή την Εκκλησία του Δήμου (δημηγορίες). Ο συμβουλευτικός λόγος προτρέπει ή αποτρέπει, εξετάζει και αναλύει αυτό που συμφέρει ή βλάπτει το σύνολο. Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της συμβουλευτικής ρητορικής του 5ου αι. π.Χ. ήταν τα επιχειρήματα για το συμφέρον, το δίκαιο, την αναγκαιότητα και την πρακτική δυνατότητα. Ο επίδοξος πολιτικός αντιμετώπιζε το πρόβλημα να χειρίζεται τα ζητήματα αυτά με τρόπο προσωπικό, ικανότητα που η πρόσκτησή της, σίγουρα, δεν ήταν εύκολη. Ο Περικλής εφάρμοξε τη χρήση της εικονοποιίας προκειμένου τα επιχειρήματά του να εντυπωθούν με ζωντάνια στο μυαλό των ακροατών. Η εξαιρετική αυτή ικανότητα του μεγάλου πολιτικού προσείλκυσε αργότερα το θαυμασμό του Δημοσθένη, με τον οποίο το είδος αυτό απέκτησε δύναμη απαράμιλλη.

- **Το πανηγυρικό ή επιδεικτικό είδος**

Είναι οι λόγοι που απαγγέλλονταν στις εορτές ή άλλες συγκεντρώσεις. Πρόκειται για λόγους που επαινούν ή μέμφονται πρόσωπα και πράξεις, αναφέρονται στο παρόν, αλλά συχνά υπενθυμίζουν και το παρελθόν και προδιαγράφουν το μέλλον εξετάζοντας το καλό και το κακό. Οι περισσότεροι επιδεικτικοί λόγοι γράφονταν από τους σοφιστές, για να τέρψουν ή να διαφημίσουν τη δεξιότητά τους στην επιχειρηματολογία και το ύφος. Οι λόγοι αυτοί, με την πρόθεση να λειτουργήσουν ως πρότυπα για τους μαθητές των σοφιστών, δε γράφονταν για να εκφωνηθούν και ήταν έργα υποδειγματικά και συχνά παιγνιώδεις μελέτες (παίγνια). Καθοριστική στο θέμα αυτό ήταν η συμβολή του Γοργία, ο οποίος εισήγαγε και το είδος· το *Έλένης ἐγκώμιον* του Γοργία καθώς και η *Υπὲρ Παλα-*

1. Ο Αριστοτέλης διακρίνει τρία είδη ρητορικού λόγου (*Ρητορική*, 1, 3) και συνεπώς τρία είδη ρητόρων: πολιτικό (ή συμβουλευτικό), δικαστικό (ή δικανικό) και επιδεικτικό.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ

μήδους ἀπολογία είναι παραδείγματα αυτής της σοφιστικής επίδειξης. Ο μεγαλύτερος ρήτορας της επιδεικτικής ρητορικής ήταν ο μαθητής του Γοργία, ο Ισοκράτης. Παρ' όλο που οι περισσότεροι από τους λόγους του ήταν τυπικά συμβουλευτικοί, είχαν επίσης συντεθεί και ως πολιτικά φυλλάδια και ως πρότυπα για τους μαθητές του.

Επιτάφιοι Χαρακτηριστικό είδος επιδεικτικής ρητορικής ήταν οι επικήδειοι λόγοι, οι επιτάφιοι, που εκφωνούνταν δημόσια προς τιμήν εκείνων που έπεσαν στη μάχη κατά τη διάρκεια της χρονιάς που πέρασε. Οι επιτάφιοι συνιστούσαν αποκλειστικά αθηναϊκό φαινόμενο, με συγκεκριμένη μορφή, περιεχόμενο και δομή. Έχουν διασωθεί έξι τέτοιοι λόγοι, μεταξύ των οποίων και ο περίφημος *Επιτάφιος Λόγος* του Περικλή στο έργο του Θουκυδίδη¹.

Οι λόγοι που εκφωνούνταν σε γιορτές, όπως στους Ολυμπιακούς Αγώνες, ήταν ένα άλλος είδος δημόσιας επιδεικτικής ρητορικής με θέμα την ενότητα των Ελλήνων. Ο Γοργίας επηρέασε σημαντικά και στο ζήτημα αυτό, αλλά η πιο γνωστή επεξεργασία αυτού του είδους είναι ο *Πανηγυρικός* του Ισοκράτη.

«Ο λόγος είναι ένας μεγάλος αφέντης (μέγας δυνάστης), που ενώ έχει το πιο μικρό και αφανές σώμα, επιτελεί τα έργα τα πιο θεϊκά· γιατί μπορεί και το φόβο να σταματήσει και τη λύπη να διώξει και χαρά να προκαλέσει και τον οίκτο να αυξήσει». Γοργίας, *Έλένης έγκώμιον*, 8
(Μτφρ. Π. Καλλιγιάς)

Σε αντίθεση προς τη «ρητορική» και τις αρνητικές υποδηλώσεις που είχε, κάποιες φορές, θεωρούσαν ότι ο λόγος αποτελεί, σταθερά, θετικό παράγοντα στην ανθρώπινη ζωή και οι διδάσκαλοι της ρητορικής συχνά τον εξυμνούσαν.

• Το δικανικό είδος

Περιλαμβάνει τους λόγους που εκφωνούνταν στα δικαστήρια, είτε επρόκειτο για κατηγορίες είτε για απολογίες, και εξέταζαν το δίκαιο και το άδικο, με βάση το νόμο, για πράξεις που τελέστηκαν στο παρελθόν.

Από τους λόγους που έχουν διασωθεί οι δικανικοί είναι οι περισσότεροι. Στο δικαστήριο οι διάδικοι μιλούσαν² έχοντας επίγνωση ότι μια πιθανή ήττα τους μπορούσε να τους οδηγήσει ακόμη και στο θάνατο ή την εξορία. Οι ομιλητές που δεν είχαν πείρα ή

1. Οι άλλοι πέντε είναι, κατά χρονολογική σειρά, του Γοργία, του Λυσία, του Πλάτωνα (πλαστός), του Δημοσθένη, μάλλον ψευδεπίγραφος (= νόθος), και του Υπερείδη. Από αυτούς, κατά μεγαλύτερη πιθανότητα, απαγγέλθηκαν στον Κεραμεικό, αρχαίο νεκροταφείο των Αθηνών, οι Επιτάφιοι του Περικλή, του Δημοσθένη και του Υπερείδη.

2. Ο χρόνος των ομιλητών ήταν περιορισμένος από ένα υδραυλικό χρονόμετρο, την κλεψύδρα (κλέπτω + ὕδωρ).

αδυνατούσαν να κατανοήσουν τις οδηγίες ενός ρήτορα ή ενός εγχειριδίου ρητορικής, είχαν τη δυνατότητα να προμηθευτούν από κάποιον επαγγελματία συγγραφέα λόγων (λογογράφος = είδος δικηγόρου) έναν έτοιμο λόγο ή μέρος λόγου που προσπαθούσαν να απομνημονεύσουν. Η επιδεξιότητα του λογογράφου κρινόταν από την ικανότητά του να προσδιορίζει τις πλευρές μιας υπόθεσης που απαιτούσαν τη μεγαλύτερη προσοχή και να προσαρμόζει ανάλογα τα επιχειρήματα και τη μορφή του λόγου του. Για να διαφημίσει τις ικανότητές του, ο λογογράφος πιθανόν να κυκλοφορούσε αντίγραφα λόγων του, και κυρίως εκείνους με τους οποίους κέρδισε υποθέσεις.

Μέρη της ρητορικής

Τα πιο σημαντικά μέρη της κλασικής ρητορικής διδασκαλίας, τα οποία ο Ισοκράτης στο λόγο του *Κατὰ σοφιστῶν* (16), αναγνωρίζει ως ιδιαίτερες πράξεις και ο Αριστοτέλης τα εξετάζει στο έργο του *Ῥητορική*, είναι:

- **Ἡ εὕρεσις:** Είναι η έκθεση του ζητήματος που εξετάζεται, τα αποδεικτικά στοιχεία και γενικότερα τα μέσα πειθούς, δηλαδή το τι θα πει ο ομιλητής.
- **Ἡ τάξις:** Δηλώνει την οργάνωση του λόγου σε μέρη, δηλαδή τη σειρά με την οποία ο ομιλητής θα πει όσα έχει να εκθέσει. Συνήθως, και κυρίως στους δικανικούς λόγους, η σειρά αυτή είναι η εξής:
 - Το προσίμιο, με το οποίο ο ρήτορας εισάγει στο θέμα και προσπαθεί να κινήσει το ενδιαφέρον των ακροατών.
 - Η διήγηση, όπου εκτίθενται η υπόθεση του λόγου και τα προηγηθέντα, με σαφήνεια, συντομία και πειστικότητα.
 - Η πίστις (απόδειξη), τα λογικά δηλαδή επιχειρήματα που ενισχύουν τη θέση του ομιλητή. Οι αποδείξεις διακρίνονται σε *άτεχνες* (= πειστήρια, όπως οι όρκοι, τα έγγραφα, οι νόμοι κ.ά.) και *έντεχνες* [που περιλαμβάνουν τα ενθυμήματα (= συλλογισμούς), τα παραδείγματα, τις γνώμες, τα ήθη και τα πάθη]. Η ηθοποιία (του ρήτορα, αντιπάλου ακροατή) σχετιζόταν με την εντύπωση (θετική ή αρνητική) που θα προξενούσε στο ακροατήριο, ενώ η παθοποιία είχε σχέση με τα πάθη (συναίσθηματα) που προκαλούσε στις ψυχές των ακροατών.
 - Ο επίλογος, που ανακεφαλαιώνει, επιδιώκοντας ταυτόχρονα την ευμένεια του ακροατή.
- **Ἡ λέξις – τὸ ὕφος:** Αφορά το πώς θα μιλήσει ο αγορητής και θα ενσωματώσει το περιεχόμενο του λόγου σε λέξεις και προτάσεις. Είναι η τεχνική της διδασκαλίας της μεταφοράς του θέματος στη γλώσσα και η ερμηνεία του.

Δικαστικές ψήφοι, Αθήνα,
Μουσείο Αγοράς

Η ρητορική κατά τον 4ο αι. π.Χ.

Σημαντική εξέλιξη παρουσίασε η έντεχνη ρητορική κατά τη διάρκεια του 4ου αι. π.Χ. Η Αθήνα είχε γίνει «σχολείο για την εκπαίδευση όλων των άξιων ρητόρων και δασκάλων της ρητορικής» (Ισοκράτης, *Περί Αντιδόσεως*, 295). Μολονότι, η ρητορική είχε αρχίσει να παίζει κυρίαρχο ρόλο στην εκπαίδευση, ξέσπασε διαμάχη μεταξύ των δασκάλων της και των αντίστοιχων της φιλοσοφίας. Ο Πλάτων, για παράδειγμα, στο διάλογο *Γοργίας* (461A κ.ε.) αντιπαραθέτει τη ρητορική, η οποία είχε στόχο να πείσει αγνοώντας την αλήθεια, προς τη φιλοσοφία, η οποία είχε στόχο τη γνώση της αλήθειας. Επικριτικός εμφανίζεται και ο Αριστοφάνης στις *Νεφέλες* (στ. 889-1104). Ο Αριστοτέλης, όμως, αναγνωρίζοντας τη χρησιμότητα του είδους, ασχολείται με την εύρεση, το ύφος και τη διάταξη των επιχειρημάτων (*Ρητορική*, 2.24.11).

Οι ρήτορες, ωστόσο, καλλιέργησαν περισσότερο από τους άλλους συγγραφείς τον πεζό λόγο και το έργο τους έχει ιδιαίτερη αξία, καθώς φωτίζει τις συνθήκες ζωής της εποχής κατά την οποία εξελίχθηκε και αποκαλύπτει παράλληλα τη λατρεία και το πάθος των Ελλήνων στην αντιπαράθεση.

Η αναγνώριση της χρησιμότητας του έντεχνου λόγου δεν ανήκει μόνο στον Αριστοτέλη και τους μετέπειτα Ρωμαίους ρήτορες, οι οποίοι ασχολήθηκαν ιδιαίτερα με το είδος. Σήμερα, θα μπορούσε κανείς να ισχυριστεί ότι η ρητορική είναι απαραίτητη και αναπόφευκτη. Όταν μιλάμε, γράφουμε, ακούμε και διαβάζουμε, είμαστε σε καλύτερη θέση να αντιλαμβανόμαστε τη σχετική διαδικασία. Τελικά, αυτό που αποκαλούμε «ρητορική» μπορεί να αναχθεί στο φυσικό ένστικτο της επιβίωσης και του ελέγχου του περιβάλλοντός μας με τη δύναμη των λέξεων.

Οι Αττικοί ρήτορες

Από τους πολλούς ρήτορες που διακρίθηκαν στην Αθήνα, από τα μέσα του 5ου έως και το τέλος του 4ου αι. π.Χ., οι Αλεξανδρινοί φιλόλογοι ξεχώρισαν δέκα, ως υπόδειγμα αττικής ρητορείας, και τους κατέταξαν σε έναν κατάλογο που λέγεται «Κανόνας των δέκα Αττικών ρητόρων». Τον κανόνα αυτόν διέσωσε ο Καικίλιος από τη Σικελία, ο οποίος έζησε κατά το πρώτο μισό του 1ου αι. μ.Χ. Σύμφωνα με τον κανόνα και την τάξη του, οι ρήτορες αυτοί ήταν: Αντιφών, Ανδοκίδης, Λυσίας, Ισαίος, Ισοκράτης, Υπερείδης, Λυκούργος, Αισχίνης, Δημοσθένης, Δείναρχος.

Εκτός από δύο, (Ισαίος και Δείναρχος), ήταν όλοι Αθηναίοι. Καλλιεργούνται και τα τρία είδη ρητορείας: η *δικανική*, που οδηγείται στην τελειότητα με το Λυσία, η *επιδεικτική*, με κορυφαίο τον Ισοκράτη, και η *πολιτική (συμβουλευτική)*, με τους λαμπρούς ρήτορες Δημοσθένη, Αισχίνη, Υπερείδη και Λυκούργο, που κυριαρχούν από το 360 π.Χ. έως το 323 π.Χ., έτος θανάτου του Μ. Αλεξάνδρου.

Αντιφών

Ο Αντιφών¹ (480-411 π.Χ.) από το Ραμνούντα, δήμο της Αθήνας, υπήρξε ρητοροδιδάσκαλος και επαγγελματίας λογογράφος. Για τη

1. Συχνά ταυτίζεται με τον Αντιφώντα, τον Αθηναίο σοφιστή, σύγχρονο του Σωκράτη.

συμμετοχή του στην κυβέρνηση των ολιγαρχικών του 411 π.Χ. καταδικάστηκε σε θάνατο και εκτέλεστηκε. Ο Θουκυδίδης, που υπήρξε μαθητής του, τον θεωρεί το σημαντικότερο μέχρι την εποχή εκείνη ρήτορα, ενώ ο Πλάτων τον μνημονεύει ως δάσκαλο της ρητορικής (Μενέξενος, 236 Α).

Από το έργο του διασώθηκαν τρεις δικανικοί λόγοι: *Περί του Ήρώδου φόνου*, *Περί του χορευτού* και *Κατηγορία φαρμακείας κατά μητριᾶς*. Στα έργα του περιλαμβάνονται επίσης τρεις *Τετραλογίες* (η καθεμιά περιέχει για την ίδια υπόθεση δύο λόγους — πρωτολογία — για κατηγορία και δύο για υπεράσπιση — δευτερολογία), που αναφέρονται σε υποθέσεις ανθρωποκτονίας. Πρόκειται για ρητορικά γυμνάσματα και χρησίμευαν ως υποδείγματα στη διδασκαλία της ρητορικής.

Το ύφος του είναι αρχαϊκό, έχει πολλές ομοιότητες με το αντίστοιχο του Θουκυδίδα και χαρακτηρίζεται από τολμηρές εκφράσεις.

Ἄνδοκίδης Ο Ανδοκίδης (440-390 π.Χ.), από το δήμο Κυδαθηναίων, καταγόταν από ευγενή οικογένεια. Κατηγορήθηκε ότι είχε ανάμειξη στη βέβηλη πράξη των Ερμοκοπιδών. Καταδικάστηκε σε *ἀτιμίαν* (= στέρηση πολιτικών δικαιωμάτων). Φυλακίστηκε, αλλά διέφυγε το θάνατο, αφού πρόδωσε στη φυλακή τους συνεργούς του. Στη συνέχεια, εξορίστηκε και επανήλθε στην Αθήνα μετά την αμνηστία του Θρασύβουλου (403 π.Χ.).

Σώθηκαν τέσσερις λόγοι του: α) *Περί τῆς ἑαυτοῦ καθόδου* (= επιστροφής), με τον οποίο ζητάει να επιστρέψει στην πατρίδα, β) *Περί τῶν Μυστηρίων*, με τον οποίο υπερασπίζει με επιτυχία τον εαυτό του σε καταγγελία «ἐπὶ ἀσεβείᾳ», γ) *Περί τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης*, όπου δικαιολογεί τις προσπάθειές του, με άλλους πρεσβευτές, να συναφθεί ειρήνη με τους Σπαρτιάτες, και δ) *Κατὰ Ἀλκιβιάδου*, που αποτελεί κατηγορητήριο εναντίον του Αλκιβιάδη (πιθανότατα δεν είναι γνήσιος).

Τα έργα του Ανδοκίδα χαρακτηρίζονται από προσωπικό τόνο, απλό αφηγηματικό ύφος και έχουν ιστορικό ενδιαφέρον, γιατί αναφέρονται στην υπόθεση του ακρωτηριασμού των Ερμών, και συνδέονται έτσι με την ιστοριογραφία του Θουκυδίδα.

Λυσίας Ο Λυσίας (ίσως 444-380/375 π.Χ.), γιος του Κέφαλου, πλούσιου μετοίκου από τις Συρακούσες, θεωρείται ο πιο προικισμένος από τους ρήτορες. Στην εποχή των Τριάκοντα τυράννων θανατώθηκε ο αδελφός του Πολέμαρχος, δημεύτηκε η περιουσία της οικογένειας και, για να επιβιώσει, ο Λυσίας εργάστηκε ως λογογράφος. Έγραψε 233 λόγους, από τους οποίους σώθηκαν 35. Όλοι είναι δικανικοί, εκτός από έναν επιδεικτικό (*Ὀλυμπιακός*) και τον *Επιτάφιο*. Ο σπουδαιότερος από τους λόγους του είναι ο *Κατὰ Ἐρατοσθένους*, που εκφωνήθηκε από τον ίδιο το Λυσία στο δικαστήριο (403 π.Χ.), για να τιμω-

Κλεψύδρα. Αθήνα, Μουσείο Αγοράς

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ

ρηθεί ο τύραννος Ερατοσθένης ως υπεύθυνος για το φόνο του Πολέμαρχου. Τα τελευταία λόγια είναι ονομαστά: «Έχετε ακούσει, έχετε δει, έχετε υποφέρει, κατέχετε τα γεγονότα. Δικάστε» («ἀκηκόατε, ἑοράκατε, πεπόνθατε, ἔχετε· δικάζετε»). Είναι άγνωστη η ετυμολογία των ενόρκων.

Ο Ὑπὲρ ἀδυνάτου έχει θέμα την απόκρουση των κατηγοριών εναντίον πτωχού και ανάπηρου γέροντα, που κατηγορήθηκε ότι αδίκως παίρνει χρηματικό βοήθημα από την πόλη. Ο Ὑπὲρ Μαντιθέου αναφέρεται στην κατηγορία της έμμεσης στήριξης που παρείχε ο Μαντίθεος στους Τριάκοντα τυράννους, αφού υπηρέτησε στο ιππικό, που διέκειτο φιλικά προς αυτούς. Θεωρείται από τους καλύτερους λόγους του Λυσία.

Πολύ γνωστοί επίσης λόγοι του Λυσία είναι ο Ἐπιτάφιος, για τους νεκρούς του Κορινθιακού πολέμου (392 π.Χ.), ο Κατὰ σιτοπωλῶν (= αισχροκέρδεια εμπόρων σιταριού), ο Κατὰ Ἀγοράτου (κατηγορία για θάνατο στρατηγού), ο Κατὰ Φίλωνος (ως ακατατάλληλου υποψήφιου άρχοντα), ο Ὑπὲρ τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων (σχετικά με δήμευση περιουσίας), ο Κατὰ Ἐργοκλέους (για κακοδιοίκηση) κ.ά.

Ο Λυσίας είναι ο πιο αξιόλογος ρήτορας μετά το Δημοσθένη. Χρησιμοποιεί την αττική διάλεκτο. Το λεξιλόγιό του χαρακτηρίζεται από ακρίβεια, δεν περιέχει υπερβολές και μεταφορικές έννοιες. Οι λόγοι του αναφέρονται σε πολλά θέματα και αποκαλύπτουν τις αντιλήψεις, τις αντιθέσεις και τα προβλήματα της καθημερινής ζωής, αλλά αποτελούν και σπουδαίες μαρτυρίες για την πολιτικοκοινωνική και οικονομική ζωή της Αθήνας στην εποχή του (όλοι οι λόγοι του αναφέρονται στη μετά το 404 π.Χ. περίοδο). Γνωρίσματα της τέχνης του Λυσία είναι η τεχνική αρτιότητα, η ηθοποιία, η συντομία, η σαφήνεια, η πειστικότητα, η περιεκτικότητα.

Ἰσαΐος

Ο Ισαΐος (420-350 π.Χ. περ.), από τη Χαλκίδα, υπήρξε μαθητής του Ισοκράτη και δάσκαλος του Δημοσθένη. Από τους λόγους του σώθηκαν 10 ολόκληροι και αποσπάσματα από άλλους δύο. Αναφέρονται όλοι σε κληρονομικές υποθέσεις (κληρικοί λόγοι, π.χ. *Περὶ τοῦ Κλεωνύμου κλήρου*) και η σπουδαιότητα τους έγκειται στις πληροφορίες που αντλούμε για τη νομοθεσία των αρχαίων Αθηναίων. Έχουν πολλές ομοιότητες με τους λόγους του Λυσία. Η σαφήνεια, η ακρίβεια και η πειστικότητα που τους χαρακτηρίζουν αποτέλεσαν πρότυπο για το Δημοσθένη.

Ἰσοκράτης

Ο Ισοκράτης (436-338 π.Χ.), από το δήμο της Ερχείας, υπήρξε μαθητής του Πρόδικου, του Γοργία, του Πρωταγόρα και ίσως του Σωκράτη. Ο πατέρας του Θεόδωρος, ιδιοκτήτης εργαστηρίων κατασκευής αυλών, υπέστη οικονομική καταστροφή εξαιτίας του Πελοποννησιακού πολέμου και ο Ισοκράτης, για να ζήσει, έγινε λογογράφος και, στη συνέχεια, άνοιξε σχολή ρητορικής στη Χίο και κατόπιν στην Αθήνα¹, με διάσημους μαθητές, ρήτορες και ιστορικούς.

Οι απόψεις του για τα πολιτικά πράγματα της Ελλάδας ήταν πρωτοποριακές. Πρότεινε στον Πανηγυρικό του (380 π.Χ.) τη συνένωση όλων των Ελλήνων σε αγώνα ενα-

1. Ο Κικέρων, στο έργο του *De oratore* (= Περὶ του ρήτορα), II 94, την αποκαλεί «Δούρειο Ἴππο», άλογο με εκλεκτούς ήρωες, για να τονίσει τη λάμψη της.

ντίον των Περσών με ηγέτη το βασιλιά της Μακεδονίας Φίλιππο. Το πολιτικό του όραμα όμως δεν εκπληρώθηκε όσο ζούσε, παρά μόνο μετά το θάνατό του, στο πρόσωπο του Μ. Αλεξάνδρου. Η μάχη στη Χαιρώνεια (338 π.Χ.) διέψευσε τις ελπίδες για συνένωση των Ελλήνων και ύστερα από λίγες μέρες ο ρήτορας πέθανε, από εκούσια ασιτία.

Από το έργο του διασώθηκαν 21 λόγοι (δικανικοί, παραινετικοί, επιδεικτικοί) και 9 επιστολές. Με τον *Κατὰ τῶν Σοφιστῶν* λόγο του στρέφεται ενάντια στους σοφι-

στές. Παρόμοια υπόθεση έχουν η *Ἐλένη* [εγκώμιο της ομορφιάς της και επίκριση εριστικών (= αυτοί που αγαπούν τις συζητήσεις, φιλόνοι)] και ο *Βούσιρις* (επίκριση Αθηναίου σοφιστή, που υπερασπίστηκε τον Αιγύπτιο Βούσιρη)¹. Στον *Πανηγυρικό* (σύνθεση επιδεικτικού και συμβουλευτικού λόγου) εξυμνεί το μεγαλείο της Αθήνας και καλεί τους Έλληνες να ομονοήσουν, πολεμώντας τους βαρβάρους, ενώ στον *Πλαταικό* παρουσιάζει στους Αθηναίους τις αδικίες που διέπραξαν οι Θηβαίοι μετά την κατάληψη των Πλαταιών.

Ένα μέρος των λόγων του αφορά πολιτικά προβλήματα μεγάλης σημασίας, όπως η αυταρχική διαμόρφωση του αθηναϊκού πολιτεύματος, η εξωτερική πολιτική της Αθήνας, η συνένωση των Ελλήνων κατά των Περσών κ.ά.

Στον *Περὶ (τῆς) εἰρήνης* ο ρήτορας τάσσεται υπέρ της ειρήνης μεταξύ Αθηναίων και των συμμάχων τους Χίων, Ροδίων και Βυζαντιών. Ο *Ἀρεοπαγίτικος* εκθειάζει το πολίτευμα² της μετριοπαθούς δημοκρατίας του παρελθόντος, στο οποίο, κατά τον Ισοκράτη, πρέπει να επιστρέψει η Αθήνα. Ο *Εὐαγόρας* και ο *Πρὸς Νικοκλέα λόγος* («Κυπριακοί λόγοι») σκιαγραφούν τον ιδανικό ηγεμόνα, ενώ στο ίδιο πνεύμα κινείται και ο *Πρὸς Δημόνικον*, με τον οποίο συμβουλεύει, με μια σειρά ρητών, το γιο φίλου του για τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να ζει. Στον *Περὶ ἀντιδόσεως* εκθέτει λεπτομερώς τη δράση του και υπερασπίζεται τον εαυτό του στο δικαστήριο, όταν κάποιος τον προσκάλεσε σε αντίδοση (= πρόταση για ανταλλαγή περιουσίας). Ο *Φίλιππος*, προτρέπει το βασιλιά της Μακεδονίας να ηγηθεί των Ελλήνων και να εκστρατεύσει εναντίον των Περσών. Τέλος, ο *Παναθηναϊκός* εγκωμιάζει την Αθήνα και τον πολιτισμό της.

Ἴσοκράτης, *Πανηγυρικός* § 50

«Τόσο πολύ ξεπέρασε η πόλη μας όλους τους άλλους στην πνευματική ανάπτυξη και στην τέχνη του λόγου, ώστε οι δικοί της μαθητές έγιναν δάσκαλοι στους άλλους· το όνομα πάλι Έλληνες κατόρθωσε να μην συμβολίζει πια την καταγωγή, αλλά την καλλιέργεια του πνεύματος, και Έλληνες να ονομάζονται πιο πολύ όσοι δέχθηκαν τον τρόπο της δικιάς μας αγωγής και μόρφωσης (και μᾶλλον Ἕλληνας καλεῖσθαι τοὺς τῆς παιδείσεως τῆς ἡμετέρας μετέχοντας) παρά αυτοί που έχουν την ίδια με μας καταγωγή».

(Μτφρ. Στέλ. Μπαζάκου-Μαραγκουδάκη)

Ο ρήτορας πλέκει το εγκώμιο της πνευματικής Αθήνας, που αποτελεί τη βάση του μεγαλείου της πόλης, και φέρνει στο νου τον περίφημο ύμνο του Θουκυδίδη στον *Ἐπίταφιο* του Περικλή.

1. Μυθικός βασιλιάς της Αιγύπτου που θυσίαζε τους ξένους· τον σκότωσε ο Ηρακλής.

2. *Πάτριος πολιτεία*, πολιτικός όρος για την ονομασία του πολιτεύματος αυτού από το τέλος του 5ου αι. π.Χ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ

Ο Ισοκράτης επέφερε αλλαγές στην επιδεικτική ρητορεία. Απέφυγε τις μεταφορικές έννοιες, χρησιμοποίησε λίγες εικόνες και πολλά σχήματα λόγου και έγραψε μεγάλες περιόδους, που συχνά εκτείνονταν σε μισή σελίδα, αλλά με ομαλή διάταξη των λέξεων. Διακρίθηκε επίσης για το επιδεικτικό ύφος, τη σαφήνεια και την τελειότητα της δομής.

Υπερείδης Ο Υπερείδης (390-322 π.Χ.), Αθηναίος λογογράφος και πολιτικός, υπήρξε μαθητής του Ισοκράτη και ίσως του Πλάτωνα. Από μικρή ηλικία ασχολήθηκε με την πολιτική και αναδείχθηκε σε έναν από τους ηγέτες της αντιμακεδονικής παράταξης. Μετά την επικράτηση των Μακεδόνων επί των Αθηναίων στην Κραννώνα της Θεσσαλίας (322 π.Χ.), συνελήφθη στην Αίγινα και θανατώθηκε με φρικτά βασανιστήρια, με διαταγή του Αντιπάτρου.

Με το όνομά του έχουμε αποσπάσματα από 6 λόγους. Από αυτούς οι 4 είναι αγορεύσεις για λογαριασμό πελατών¹. Στο μεγαλύτερο μέρος του διασώθηκε μόνο ο *Υπέρ Ευξένιππου άπολογία*. Ο Ευξένιππος ήταν ύποπτος για φιλομακεδονικές διαθέσεις και υπόλογος για κακή συμπεριφορά. Σημαντικότερος όλων είναι ο *Επιτάφιος*, τον οποίο ο ρήτορας απήγγειλε υπέρ των νεκρών του Λαμιακού πολέμου (322 π.Χ.). Ο λόγος του Υπερείδη εμπεριέχει πολυάριθμες μεταφορές και παρομοιώσεις, ενώ το ύφος του διακρίνεται για τα ευφυολογήματα (= έξυπνα αστεία), την ειρωνεία και το σαρκασμό.

Λυκούργος Ο Λυκούργος (390-324 π.Χ.), πολιτικός από διακεκριμένη αθηναϊκή οικογένεια, μαθητής του Πλάτωνα και του Ισοκράτη, ανήκε στην αντιμακεδονική παράταξη. Συνεργάστηκε με το Δημοσθένη και επί 12 χρόνια (338-326 π.Χ.) διαχειρίστηκε τα οικονομικά της Αθήνας, ως υπεύθυνος για δημόσια έργα.

Το πατριωτικό πάθος, η πίστη στο ιδεώδες της πόλης, η υπεράσπιση των αξιών και η προσκόλλησή του στην αρετή εκφράζονται στο μοναδικό λόγο τους που διασώθηκε, στον *Κατά Λεωκράτους*, τον οποίο εκφώνησε ο ίδιος στο δικαστήριο. Ο Λεωκράτης, πλούσιος Αθηναίος, κατηγορείται ως προδότης με ένα τεράστιο εύρος επιχειρημάτων, γιατί μετά την ήττα στη Χαιρώνεια εγκατέλειψε την Αθήνα, χωρίς να συμμεριστεί τους κινδύνους που διέτρεχε η πατρίδα του. Ο Λεωκράτης αθώωθηκε με διαφορά μόνο μίας ψήφου.

Η επίδραση του Ισοκράτη είναι εμφανής στο ύφος του λόγου του (χρήση περιφράσεων, ζευγών από συνώνυμα, αφηρημένων ουσιαστικών κ.ά.).

Αισχίνης Ο Αισχίνης (390-322 π.Χ.), από φτωχή αθηναϊκή οικογένεια, ρήτορας και πολιτικός, ήταν σφοδρός αντίπαλος και άσπονδος εχθρός του Δη-

1. Λέγεται ότι για να υπερασπισθεί την ωραιότατη εταιρά Φρόνη, την παρουσίασε γυμνόστητη στους δικαστές, οι οποίοι έχθαμβοι την αθώωσαν!

μοσθένη. Υπέρμαχος των Μακεδόνων, μολονότι στην αρχή της σταδιοδρομίας του, ως ρήτορας, έτρεφε εχθρικά αισθήματα για το Φίλιππο· η μεταστροφή του πιθανόν οφείλεται στην άποψή του ότι η αντίσταση προς τη μακεδονική δύναμη ήταν μάταιη.

Από το έργο του διασώθηκαν τρεις δικανικοί λόγοι, στους οποίους είχε αντίπαλο το Δημοσθένη: Ο *Κατά Τιμάρχου* (= ρήτορα και πολιτικού) και ο *Περὶ τῆς Παραπρεσβείας*, που έχουν θέμα τους την πρεσβεία στην οποία συμμετείχε ο ίδιος μαζί με το Δημοσθένη και το Φιλόστρατο, για να διαπραγματευτούν με το Φίλιππο τους όρους ειρήνης· ο *Κατὰ Κτησιφῶντος* αποκρούει πρόταση του Κτησιφώντα να στεφανωθεί ο Δημοσθένης με χρυσό στεφάνι, στο θέατρο του Διονύσου, για τη συμβολή του στην ανακατασκευή των τειχών. Μετά την ήττα του στη δίκη, ο Αισχίνης κατέφυγε στην Έφεσο και έπειτα στη Ρόδο, όπου έδινε μαθήματα ρητορικής έως το θάνατό του.

Επειδή ο Αισχίνης δε διδάχθηκε τη ρητορική τέχνη, συχνά μιμείται άλλους ρήτορες. Οστόσο, παρά το πομπώδες ύφος του, ο λόγος του είναι γοητευτικός, εύθυμος, σαφής και εύκολος στην παρακολούθησή του.

Δημοσθένης

Ο Δημοσθένης (384-322 π.Χ.), από το δήμο της Παιανίας, ήταν μαθητής του Ισαίου και μελετητής του Θουκυδίδη. Ο πατέρας του πέθανε νωρίς και οι τρεις ανέντιμοι κηδεμόνες του κατασπατάλησαν την περιουσία του. Το γεγονός αυτό τον ανάγκασε, όταν συμπλήρωσε το 18ο έτος του, να αναλάβει δικαστικό αγώνα εναντίον τους. Πέντε λόγοι (*έπιτροπικοί*) κατά των κηδεμόνων του είναι ο πρώτος καρπός της ρητορικής του σταδιοδρομίας.

Σύμφωνα με την παράδοση, είχε σωματικά ελαττώματα (δυσκολία στην ομιλία), τα οποία όμως κατάφερε να ξεπεράσει με την επιμονή που τον χαρακτήριζε. Διακρίθηκε για τους συμβουλευτικούς του λόγους (σώζονται 11), αν και άρχισε ως λογογράφος και συγγραφέας δικανικών λόγων (27), καθώς και για την πολιτική δράση που ανέπτυξε κατά του Φιλίππου και των Μακεδόνων, αγωνιζόμενος με πάθος για την πόλη του. Τον συγκινούσε η

ιδέα ότι η Αθήνα θα μπορούσε να ξαναγίνει αυτή που ήταν στην εποχή του Περικλή και να υπερασπίζεται την ελευθερία των ελληνικών πόλεων και τη δημοκρατία. Στην αντιμακεδονική μερίδα παρέμεινε διά βίου, ακόμη και όταν ο Μ. Αλέξανδρος είχε κατακτήσει όλο τον κόσμο. Στους λόγους του ενσαρκώνεται η αθηναϊκή φιλοπατρία.

Η πρώτη δημόσια εμφάνισή του έγινε με το λόγο του *Περὶ ἀτελείας πρὸς Λεπτίνην*, για να αποκρούσει την πρόταση του Λεπτίνη να μη μένει κανείς αφορολόγητος. Ακολού-

Οί καιροὶ οὐ μενετοί (= οι περιστάσεις δεν περιμένουν). Η ίδια έκφραση υπάρχει και στο Θουκυδίδη Α, 142.1)

«...το χρόνο που έπρεπε να δράσουμε, τον καταναλίσκουμε σε προετοιμασίες. Οι ευκαιρίες, που προσφέρουν τα πράγματα, δεν περιμένουν τις αργοπορίες και τις υποκριτικές αποφάσεις μας...»

Δημοσθένης, *Κατὰ Φιλίππου Α'*, § 37 (Μτφρ. Κ. Τσάτσος)

Ο Δημοσθένης με επιχειρηματολογία και δραστική ειρωνεία επικρίνει τους Αθηναίους για την παρελκυστική πολιτική και την αναβλητικότητα τους.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ

θησε ο *Κατά Τιμοκράτους παρανόμων*, που στρέφεται εναντίον όσων αισχροκερδούν σε βάρος της πόλης, και ο *Περί τών Συμμοριών*¹, που προτείνει στους Αθηναίους να προετοιμαστούν για πόλεμο εναντίον του Φιλίππου. Ο *Έπιτάφιος* είναι επικήδειος λόγος για τους νεκρούς στη μάχη της Χαιρώνειας, όπου πήρε μέρος και ο ίδιος.

Η πολιτική σύνεση του Δημοσθένη διαφαίνεται στους τρεις *Όλυνθιακούς*, στους οποίους προτείνει την παροχή βοήθειας στους κατοίκους της Ολύθνου, πόλης της Χαλκιδικής, για να αντισταθούν στο Φίλιππο.

Ο αγώνας του εναντίον του Φιλίππου συνεχίζεται με τους *Φιλιππικούς*², ενώ με τον *Περί τών έν Χερρονήσῳ* υπερασπίζεται τον Αθηναίο στρατηγό Διοπέιθη για τις αδικίες που διέπραξε στη Θράκη, αφού ο Φίλιππος, πολύ νωρίτερα, είχε παραβεί τις συνθήκες.

Σημαντικοί επίσης είναι οι λόγοι του *Περί τής εϊρήνης*, *Περί τής Παραπρεσβείας*³, *Υπέρ Μεγαλοπολιτών*, *Υπέρ τής Ροδίων Έλευθερίας* και *Υπέρ Κτησιφώντος περί τοῦ στεφάνου*. Ο τελευταίος αποτελεί πρότυπο ύφους, υπόδειγμα φιλοπατρίας και μνημείο ρητορικής δεινότητας. Ο ρήτορας επιχειρεί απολογισμό της πολιτικής του και, συγκρίνοντας το βίο του Αισχίνη με το δικό του, επιτίθεται με δριμύτητα στον αντίπαλό του.

Μετά το Λαμιακό πόλεμο, με πρόταση του ρήτορα Δημάδη, καταδικάστηκε σε θάνατο, αλλά διέφυγε στην Καλαυρία (σημερινό Πόρο) και αυτοκτόνησε με δηλητήριο στο νάο του Ποσειδώνα, πριν συλληφθεί για εκτέλεση. Ο τραγικός θάνατός του επισφράγισε

Ευρήματα Βεργίνας

τον απεγνωσμένο αγώνα του κατά του Φιλίππου.

Ο Δημοσθένης χρησιμοποιεί την καθαρή αττική διάλεκτο. Οι μεταφορικές έννοιες, οι εικόνες και οι υπερβολές προσδίδουν στο λόγο του ύφος μοναδικό, ενώ το πάθος, η πει-

1. *Συμμορίες* (σύν + μέρος), είκοσι όμιλοι εμπόρων Αθηναίων πολιτών που αναλάμβαναν την αντιμετώπιση έκτακτων πολεμικών αναγκών.

2. Η λέξη στη νεοελληνική σημαίνει «σφοδρό κατηγορητήριο».

3. *Παραπρεσβεία*: παράνομη και δόλια πρεσβεία που γίνεται παρά τη θέληση της πόλης.

στικότητα, η ζωντάνια, η γλωσσική απλότητα και ο ειρωνικός τόνος αποτελούν γνωρίσματα της τέχνης του. Σήμερα, ο Δημοσθένης αναγνωρίζεται ως ο μεγαλύτερος πολιτικός ρήτορας όλων των αιώνων.

*Εἵπερ ἴσῃν ῥώμῃν γνώμῃ, Δημοσθενες, εἶχες,
οὔ ποτ' ἂν Ἑλλήνων ἤρξεν Ἄρης Μακεδῶν.*
(Αν πράγματι, Δημοσθένη, είχες σωματική δύναμη παρόμοια με την πνευματική, δε θα εξουσίαζαν ποτέ τους Έλληνες οι πολεμικοί Μακεδόνες.)

Πολυθρόλυτο επίγραμμα που οι Αθηναίοι έγραψαν στη βάση χάλκινου ανδριάντα του ρήτορα στην αγορά.

Πήλινα πλακίδια. Αφορούν ένα είδος κληρώσεως, Αθήνα, Μουσείο Αγοράς

Δείναρχος Ο Δείναρχος (360-292 π.Χ.), από την Κόρινθο, έζησε ως μέτοικος στην Αθήνα και ήταν επαγγελματίας λογογράφος. Από τους λόγους του διασώθηκαν οι: *Κατὰ Δημοσθένους, Κατὰ Ἀριστογείτονος και Κατὰ Φιλοκλέους*, που έχουν θέμα την υπόθεση δωροδοκίας του Αρπάλου, ταμία του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Ήταν πολιτικός αντίπαλος του Δημοσθένη, παρά την ανεπιτυχή προσπάθειά του να τον μιμηθεί: γι' αυτό στους αρχαίους ήταν γνωστός ως «κρίθινος Δημοσθένης».

Άλλοι ρήτορες Μας είναι γνωστά τα ονόματα και άλλων ρητόρων που δε συμπεριλαμβάνονται στον Κανόνα, όπως: ο Φωκίων (402-317 π.Χ.), Αθηναίος στρατηγός και πολιτικός, υποστηρικτής της ειρήνης με τη Μακεδονία και γνωστός για την ακεραιότητα του χαρακτήρα του (χρηστός). Σε ηλικία 85 ετών καταδικάστηκε σε θάνατο και ήπια το κώνειο. Ο Δημάδης (380-319 π.Χ.), θερμός εκπρόσωπος του μακεδονικού κόμματος, θανατώθηκε όμως από τον Κάσσανδρο, γιο του Αντίπατρου· ο Ηγήσιππος, σύγχρονος του Δημοσθένη, ο Αλκιδάμας (5ος/4ος αι. π.Χ.) από την Ελέα της Αιολίας κ.ά.

Η κατάργηση της αθηναϊκής ανεξαρτησίας σηματοδοτεί και το τέλος της μεγάλης ρητορείας, που στηρίζεται κυρίως στην *ίσηγορία*. Τελευταίος ρήτορας ήταν ο Δημήτριος ο Φαληρεύς (360-280 π.Χ.), πολιτικός και νομοθέτης. Στη συνέχεια, η ζωντανή ρητορική της συνέλευσης και των δικαστηρίων παραχωρεί τη θέση της στη ρητορική σπουδή.

Επίλογος Τα περισσότερα πνευματικά επιτεύγματα της αρχαϊκής και κλασικής περιόδου συνδέονται άμεσα με την πόλη, την οργάνωση και τη σημασία της: τα έργα την υμνούν ή τη μεγαλύνουν (ωδές χορικής ποίησης, τραγωδίες, επιδεικτικοί λόγοι, ιστορία), αναφέρονται στη θεσμική ζωή (συμβουλευτικοί λόγοι), επικαλούνται πολιτικές κρίσεις ή δυσκολίες (κωμωδίες, δημηγορίες, Θουκυδίδης, Πλάτων, Αριστοτέλης). Η σκέψη όλων των διανοουμένων και των στοχαστών προστατεύει την πόλη και εγγυάται την ενότητά της. Στη συνέχεια, οι κατακτήσεις των Μακεδόνων, μολονότι σηματοδότησαν το τέλος του πολιτικού ιδεώδους της πόλεως-κράτους, ως ανεξάρτητου κέντρου εξουσίας, διατηρούν και συνεχίζουν το πολιτισμικό πρότυπο της Αθήνας.

